

“İSYAN EDİYOR

BAŞKALDIRIYORUZ”

164 yıl önce bugünlerde fabrikalarında daha iyi çalışma koşulları için greve çıkan dokuma işçisi kadınlar diri diri yakıldı.

Çağlar boyunca evlere kapatılmaya çalışılan, başkaldırmaya kuralları çiğnemeye başladığında cadı diye yakılan kadınlar, ihtiyaç olduğunda tarlalara, fabrikalara doldurularak bu defa sistemin sürdürülebilmesi için çifte sömürüye maruz bırakıldı.

Kadın... kölenin kölesi, ezilenin ezileni...

Maruz kaldıkları her tür sömürüye karşı ayağa kalktıklarında, tüm dünyaya, tüm devrimlere ilham oldular. Haiti'de sömürgecilğe karşı elde silah savaşan Solitude, Vietnam'da işgale karşı savaşan Trieu Thi Trin, Apaçilerde Lozen, özgürlük ve devrim için Latinlerde Celia ve Tanya oldular. Faşizmin dar ağaçlarında haykıran Tanya, Avrupa'dan Sovyetlere, Latinlerden toplama kamplarına mücadelede Olga, İspanya iç savaşında, Stalingrad önlerinde, Filistin'de... Bugün Kürdistan'da, Tunus'ta, Cezayir'de... Dünyanın dört bir yanında özgürlükleri için, sömürülmemek için en önde savaşım veriyorlar.

Dünden bugüne özgürlükleri için, yaşamın yarısı olan hakları için ayağa kalkan tüm kadınları selamlıyor ve yarınlarımız için haykırıyoruz:

“İsyan Ediyor Başkaldırıyoruz”

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

3 - 17 Mart 2021 / S 113_özel

İŞÇİ KONSEYLERİNİ YAYGINLAŞTIRMALİYİZ

Ardı ardına işçi grev ve direnişleri sahne alıyor. Öte yandan Maltepe ve Kadıköy Belediye işçileri örneğinde olduğu gibi, sendikal ihanetlerle grevlerin önüne geçiliyor. Şartlar işçileri harekete geçmeye, sürekli daha ileri gitmeye zorlarken, sınıf içindeki burjuva işbirlikçiliği barikatları sürekli buna engel oluyor. Bu barikatlar aşılmalıdır!

Her tür sınıf örgütünde militan, dışı dış bir mücadele yürütülmeden, sınıf içindeki barikatları aşmak, parçalamak mümkün değil. Buna hiç kuşku yok. Sendikasından derneğine her tür tüzel örgütlenme dahil, zorlu bir mücadele yürütmek, işin olmazsa olmazı. Ama bu tür “gele-neksel” tüzel örgütlere takılıp kalmak, sınıf hareketini bir tür “doğal sınırlar” içine hapsedmek demek. En militan halinde bile gidip gelip dayandığı sistem sınırlarını bir türlü aşamamak demek. En olumlu örneklerde bile bir türlü aşamayan sınırlardan bahsediyoruz.

Altüst oluş dönemlerinde, devrimin güncel pratik mesele olduğu dönemlerde, işçi sınıfı, bizzat pratik ihtiyaçların zorlamasıyla kendi iradesini yansıtabilecek çeşitli örgütlülükler yaratıyor. Resmi tüzel kimliklerin ötesinde, fiilen yaratılıyor bu örgütlenmeler. Öyle gizli kapaklı da değil. Alenen ilan ediyor kendini.

Maddi koşulları olgunlaşmayan mücadele araç ve yöntemleri kararlı bir şekilde oluşmaz, oluşsa da varlıklarını sürdürülemez. Uzun süredir ayaklanma ve devrimin hem kitle örgütlenmeleri, hem zor örgütlenmelerini ortaya çıkıyor ve yaygınlaşma eğilimi gösteriyor. Az çok kararlı ve istikrarlı bir özellik kazanıyor.

Sonuçta devrimin bu kitle örgütleri hemen her alanda, büyük oranda, kendiliğinden ortaya çıkıyor. Gittikçe daha kalıcı hale geliyor. Daha direngen bir hal alıyor. Mücadelenin hemen her yükseliş döneminde değişik adlarla çıktılar ortaya. Dayanışma, forum, meclis, konsey, komite...

İşçi sınıfının bu kitle örgütleri, kendi varoluşlarında düzen sınırlarını aşmayı barındırır. Aracın bizzat kendisine içkindir bu aşma eğilimi. Ve bu devrimci biçim, devrimci içerikle buluştuğu oranda bizzat birleşik devrimin güçlü kitle örgütlerinin doğuşunu getirir.

Mücadelenin her alanında birleşik devrimin odaklarını, birleşik odaklarını yaratmak gerekiyor. Birleşik Mücadele Güçleri, başlı başına bu görevi üstlenecek araçlardan biridir. Onun işi, bir dizi alanda birleşik kitle örgütlerinin yaratılması ve güçlendirilmesidir. Devrimin birleşik odakları ancak bu yolla yaratılabilir. Tıpkı gençlik faaliyetlerinde olduğu gibi, işçi sınıfının mücadelesinde de bu türden birleşik oluşumlara ihtiyaç var. Bu türden yapılar alabildiğine yaygınlaştırılmadan, güçlendirilmeden, önleri açılmadan, birleşik devrimin başarı şansı yoktur.

Koşulların böylesine devrimci olduğu dönemlerde sayısız örgüt kurması gerekiyor işçilerin. Her türden örgüt hem de. Hiçbir kesimi dışarıda bırakmayacak örgütler. İşçi sınıfının örgütlülük düzeyi yalnızca işçi sınıfının siyasal örgüt ve partilerinin nicel gücünü değil, tam da tabandaki bu geniş kitle örgütlerinin nitel ve nicel gücünü ifade eder. Gençlik, kadın, işçi... her alanda birleşik konsey/meclis örgütleri yaratılarak bu adımlar güçlendirilmeli.

Bu örgütlerin iradi olarak güçlendirilmesi demek, onu doğrudan siyasal oluşumların bir izdüşümüne dönüştürmek demek değildir. Ka-

lıplar aşılmalıdır. Onları bir “siyasal örgütler koalisyonu” olarak düşünmek, bu örgütlerin ölümüdür. Tam tersine, tek tek siyasal oluşumların çok ötesinde, hatta onların toplamının da ötesinde, tamamen pratik, kitlelerin devrimci girişkenliklerine dayanan oluşumlardır. Asla gözden kaçırılmamalı. Siyasal örgütler balık ise, bu türden kitle örgütleri denizin kendisidir. Bu ilişki gözden kaçırıldığı anda kendi köklerinden kopar bu yapılar; güçsüzleşir, kurur gider.

Birleşik Mücadele Güçleri'nin önünde böylesine pratik bir görev var. Her tür “dar grup refleksi”ni aşan, yoğun günlük pratik faaliyetle güçlendirilmesi gereken konsey/meclis türü örgütlere yönelmek zorunda.

Birleşik devrimci odak yaratma konusunda önemli bir adım idi BMG'nin kuruluşu. Şimdi bunu, değişik mücadele alanlarında, ama en başta işçi sınıfı saflarında, pratik olarak yaratma zamanı. Şimdi işçi konseylerini iradi olarak yaygınlaştırma ve güçlendirme zamanı. Birleşik komiteler, meclisler, konseyler, forumlar... BMG için günün acil pratik görevleri bunlardır.

>>Editör...

ZAFERİ GÖZE ALMAK ZORUNDAYIZ

Devrim güncel mi? Kuşkusuz öyle! Uzun yıllardır öyle, devrimci dalganın seyri sürekli aynı düzeyde olmasa da. Küresel salgın ise birleşik devrimin gelişimine olağanüstü hız kattı. Tarih hızlandı! “Şimdi Devrim Zamanı” sloganı, tam da bu gerçekliğin özeti ve ifadesi olarak öne çıktı.

Evet, devrim güncel, yakın, zorunlu ve kaçınılmaz. Bütün güncel faaliyetin dayanacağı temel budur. Devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyetinin temel alacağı nokta budur.

Veni Bir Devrim Dalgası
Dünyayı Sarıyor

C.Dağlı

2

Örke Büyüyor
Savaşım Keskinleşiyor

Roza

4

Gençlik Faşizme
Meydan Okuyor

5

Sancılı Doğum

Umut Çakır

6

Büyük Patlamaya Doğru

Özgür Güven

7

3

YENİ BİR DEVRİM DALGASI DÜNYAYI SARIYOR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Dünyayı Saran Devrim Dalgası Bizi Birçok Yerde Ya İktidara Götürecek Ya Da İktidarın Kapısına Bırakacak

Boğaziçi eylemiyle, her noktada çatışmaya yol açan, yeni bir eylemler dizisi, her yerde kendini gösteren, yeni bir devrimci başkaldırı dalgası patlak verdi. Daha bütünlüklü bir anlatımla, yeni bir eylem dalgası var olan, süren eylemlerin üstüne geldi. Toplum baştan başa eylem alanı.

Başarılı bir eylemi sömüren çok olur. Boğaziçi'yle başlayan başkaldırı başarılıdır. Bugünden kazanmıştır. Dahası var; sokaklarda da kazanmıştır. Yeni ve daha büyük ayaklanmaları körükleyici bir rol oynamıştır. Burjuva güçlerden küçük burjuva hareketlere kadar geniş bir çevre Boğaziçi eylemini ve toplumsal patlamayı kendi yönünde kullanmak istedi ve isteyecektir. Oysa olan şey, burjuva düzene ve onun bütün güçlerine karşı yönelmiş bir başkaldırıdır. Bunu göstermek, eylem dalgasını daha ileriye götürmek demektir. Her dönem, her eylem, en ileri değerlendirmesinde kendi asıl anlatımını bulur.

Boğaziçi eylemi ve diğer eylemlerin kendiliğinden eylemler olduğu üzerinde duruluyor. Bu eylem dalgasında ve birçok kitle eyleminde kendiliğinden bir yön var. Kitle eylemlerinin kendiliğinden başlaması, devrimin geniş kitleler tarafından kucaklandığını gösteriyor. Devrim fikri kitleler arasında derin olarak kök salmadan devrim gerçekleşemez. Devrim, radikal yani temelden dönüşüm demektir. Devrimci toplumsal dönüşüm, emekçi kitleler tarafından benimsenirse yapılabilir. Devrimci eylemlere geniş kitlelerin katılması, devrim ve toplumsal dönüşüm fikrinin kitlelerin bilincinde derin bir etki yaptığını ortaya koyuyor. Kitlelerin kendiliğinden eyleminden söz edilince, her şeyden önce, bu gerçeklerin göz önünde tutulması gerekiyor.

Günümüzün kendiliğinden eylemlerinin geçmiş tarihsel dönemin kendiliğinden eylemlerinden farklılığı doğru biçimde kavranmalıdır. Kitlelerin bilincinde temelli bir değişim oluştu. İnsanlar eylemlere yüksek bir bilinçle katılıyor. Kendiliğinden eylemlerin farkındalık düzeyi ileri derecede. Bu eylemlerde çok sayıda örgütlü insan yer alıyor ve destek veriyor. Örgütlü insanların eylem içindeki etkisi çok belirgin.

Eylemlere yön vermede, uzun sürmesinde, hedefe ulaşmasında, ısrarlı olmasında asıl etkin olan devrimci komünistler ve diğer devrimci hareketlerdir. Bu eylemler, tek bir devrimci örgütün ya da ortak platformların tek başına örgütlemesi anlamında kendiliğindedir. Yoksa, başlar başlamaz örgütlü güçlerin etkisi kendini hissettirir.

Devrimci kitle eylemleri uzun bir zamandır, içinde bulunduğumuz dönemin bir özelliği. Bu dönem yapılan ya da kendiliğinden patlak veren eylemler, devrimci durumdan bağımsız olarak değerlendirilemez. Eylemlerin ani ve patlama biçiminde ortaya çıkması devrimci durumunun bir sonucudur. Büyük bir olayın gelişmesini hangi etkenin başlatacağını önceden bilemeyiz. Fakat koşulların buna uygun bir zemin oluşturduğunu hep söyledik ve söylüyoruz. Devrimci durum nesnel bir durumdur. Nesnel olarak, öznelle olarak yaratılmayan koşullar oluşturur. Buradan hareketle, mücadeleyi devrime dek götürmek, devrimci özneye düşüyor. Yeni ve daha büyük eylem dalgasını her an kucaklayacak biçimde hazır olmalıyız. Ama hiç kimse, eylem dışında kalarak daha etkin olanlarına hazırlanamaz. Eylemlerde edindiğimiz savaşım yeteneğini, geniş kitlelerle ilişki kurma ve kitle içinde çalışma yeteneğini, büyük eylemlerde, halk ayaklanmalarında pratiğe geçirmede değerlendirmeliyiz.

Öğrenci eylemleri söz konusuysa, kadın öğrenciler, en ön sıralarda yerlerini alırlar. Dünyada on yıllardır görülen tüm öğrenci eylemlerinde görülen bu gerçeklik, Boğaziçi ve bütün öğrenci gençlik eylemlerinde yeniden ve yeniden görülüyor. Kadın öğrencilerin eylemlerde etkin oluşları hemen göze çarpıyor ve dikkat çekiyor. Eylemler bu denli uzun sürüyorsa, yani kesin bir kararlılık gösteriyorsa ve militan bir karaktere bürünüyorsa, bu kadın öğrencilerin eylemlerdeki varlığı nedniyledir. Kadınlar faşizme ve sermayeye karşı özgürlük mücadelesinin, her alanda verilen bu mücadelenin en etkin güçlerindedir.

Boğaziçi ve diğer noktalarda yapılan eylemler, hiç öğrenci eylemi olarak kalmadı. Daha ilk günlerde, işçilerin, emekçi halkın katıldığı, aydınların yer aldığı bir halk eylemine dönüştü. Ağır sömürü ve baskının olduğu her yerde, bir noktada ve sınırlı istem ve hedefle başlayan bir eylem, ortaya çıkan dev-

rimci ortamın etkisiyle hemen genelleşme eğilimi gösterir. Demek ki, kurulu sisteme karşı gelişen her eylem, içinde genelleşme eğilimi taşıyor ya da şartlar ve durum buna uygun olduğu için her eylem geniş kitlelerin eylemine dönüşüyor. Büyük kitlelerin katılması için, küçük bir eylem, eylemin bir yerde başlaması yetiyor. Toplumda, sosyal sınıflar arasında, toplumsallaşmış insanlıkla, özel mülkiyet arasındaki karşıtlık öylesine keskin ki, ezilen ve sömürülenler, sömürü sistemine karşı, kurulu düzene ve yönetici güçlere karşı gelişen bir olayın, eylemin arkasında toplanabiliyor. Eylem, halkların birleşik güçlerinin genel eylemi olarak şekillenebiliyor. Böyle bir durum, tarihte devrim dönemlerinde, büyük tarihsel olay sırasında görülür. O da, sınırlı ve belli kentlerde meydana gelir. Günümüzde, hareketin genelleşmesi buna uygun maddi zeminlerde, her zaman gerçekleşebilir. Sınıfların ulus ve kültürel düzeyde örgütlenmesi ve eyleme geçmesi nesnel bir gerçekliktir. Dahası var. Devrimci durumun oluşumu ve olgunlaşması, buna bağlı olarak devrimin güncelliği, olayların çıktığı yerden ulus ve dünya düzeyinde genelleşmesini getiriyor. Kitleler, aynı anda, birçok merkezden eyleme geçebiliyor. Egemen sınıf ve burjuva devlet, bunu önleyecek durumda değildir. Tam da, kitlelerin sayısız noktada eyleme geçmesi ve sokakta güçlerini birleştirmesi, bizim üstünlüğümüzdür.

Hiç eksik olmayan eylemler, kitlelerde nasıl bir mücadele gücünün var olduğunu kanıtlar. Mücadelecilik genel bir eğilimdir. Genel eğilim, kendini her olayda ortaya koyar, varlığını hissettirir. Toplumdaki toplumsal çatışmaları iyi gözlemleyen biri, emekçi halk kitlelerindeki mücadele gücünü ve mücadelecilik eğilimini kabul eder. Eylemler ister birey düzeyinde yapılmış olsun, ister gruplar düzeyinde, taşıdığı mücadele eğilimi görmeden geçilemez. Eyleme geçenler, hangi baskı ve engelle karşılaşırlarsa karşılaşırlar, en ufak bir geri adım atmadan, eyleme devam ediyorlar. Bu, genelde var olan bir durumdur. Gerçi genel eylem, birleşik halk ayaklanmaları kitlelerin bu mücadele eğiliminden, dahası, pratik yöneliminden doğuyor. Mücadelecilik kitlelerin kapitalizmin ezdiği herkese çağrısı şudur: Başşeme, Başkaldır!

Ekonomik ve politik gücü elinde tutanlar, birbirinde ayrı ayrı duran ve ça-

tışan mücadelecilik-devrimci kitlelerin, birleşik devrim gücü olarak hareket etmelerinde her zaman kendi egemenliklerinin sonunu görmüştür. Bu büyük korkuyla, kitle hareketi henüz bu düzeye varmadan, bütün gücünü kullanarak işçi sınıfı ve halk hareketini bastırmayı hedeflemiştir. Bütün güçlerini kullandı da. Fakat, durum değişmedi ve değişmez de. Çünkü her şeyden önce, emperyalist kapitalist sistemde maddi durum, bütünsel olarak sosyalizme geçmek için olgundur; öznelle olarak da, yeni bir toplum kurmak isteyen ciddi bir güç var. Bu güç işçi sınıfı ve işçi olmayan emekçilerden oluşuyor. Bu güç ki, uzun mücadelelerden geçmiş, devrim eğitimine sahip, bilgili, bilinçli, kendi işlerini kendisi görme yeteneğine sahip, örgütlü bir güçtür. Bu büyük devrimci güce öncüllükle yükümlü olan devrimci komünistler, tarihin gelişme yasalarını anlama yeteneği ve buna uygun davranmada büyük bir enerji gösteriyorlar. Bu gücün ayaklanması, birleşik devrimci bir güç olarak hareket etmesi karşısında egemen sınıfın derin bir kaygı duyması temelsiz değildir.

Yerel düzeyde yapılsa da, bu eylemler, toplumsaldır. Evrensel karaktere sahiptir. Bu niteliğiyle kapitalist topluma karşı yönelmiştir. Dünyanın başka köşelerinde yaşayan halkların bilincinde ve eyleminde yankılanır. Eylemlere bütün halkların sahiplenmesi, olayın toplumsal içeriğinin yanında ama bununla bağlantılı olarak proletaryanın tarihsel görevlerinin insanlığın kurtuluşu amacının, bir avuç sömürücü dışında insanlığın büyük çoğunluğunca benimsenmesidir. Proletaryanın tarihsel devrimci görevleri olan kapitalizmi yıkmak ve sınıfsız komünist topluma geçmek, insanlığın eksiksiz kurtuluşunu getirir. Kapitalizmin ezdiği halk kitleleri bu amacın içinde kendi özlemlerini ve düşlerini buluyorlar. Bu büyük amaç, dünyanın her köşesinde halkların içinde derin kök salmıştır. Yüksek bir bilinçle hareket eden kitleler, bu çerçevede yapılan bir eylemi kendi eylemi sayıyor ve eylemin dünyadaki taşıyıcısı, militanı, propagandacısı, ajitatörü görevini gönlüllüce üstleniyor.

Dünyayı değiştirme amacı olmayanlar, ya da aynı anlama gelmek üzere, dünyayı değiştirme amacından uzaklaşanların, dünyaya, topluma, düşünceye dair görüşleri kavrayıştan, derinlikten yoksundur. Proletaryanın devrimci dünya gö-

rüşüne dayanarak, dünyayı (toplumu) değiştirme amacıyla davrananlar, kavrayışı derinlikli görüş ortaya koyuyor. İnsanlığa yeni bir perspektif çiziyor, toplumsal gelişme yasalarını açıklıyor ve bundan ötürü, insanın bakış açısında radikal değişikliklere yol açıyor. Bu görüşlerin yüksek bir teorik değeri olduğu gibi, kitleler için eylem yol göstericidir, dünyayı değiştirmenin etkin bir silahıdır.

Toplumsal gelişme yasalarını açıklamaya yeteneğinde olanlar, ne yöne gideceklerini bilirler. Toplumdaki sorunlar ve uluslararası ilişkiler ne kadar karmaşık olursa olsun, her durumda gidecekleri yolu bilirler. Latin Amerikalıların söylediği şu durumla karşılaşmazlar: "Ormanda kaybolmuşsan, karşına çıkan ilk yol gitmen gereken yoldur." Devrimci komünistler, diyalektik ve tarihsel materyalizm dünya görüşünün yol göstericiliğinde, her zaman izleyecekleri yolu çok iyi bilirler.

Boğaziçi eylemleri ve diğer okullardaki eylemler, doğal olarak kentlerde oldu. Öğrenci hareketleri kent hareketleridir. Yalnızca öğrenci hareketleri değil tabii ki, işçi hareketleri, kadın hareketleri, aydın hareketi için de kentler, özellikle büyük kentler birer mücadele merkezidir. Fabrikaların bir kısmı kent dışına taşınsa da, kentler emekçi nüfusun yoğun olduğu merkezlerdir. Kentler, öncesi bir yana '90 sonrası Avrupa, Amerika, Latin Amerika, Afrika, Asya ve Avustralya'da ayaklanma merkezleridir. Birçoğunda aynı zamanda devrim merkezleri oldu. Kentlerde, sadece şehir merkezi değil, kentin bütün bölgeleri, bütün noktaları birer çatışma merkezidir. Kentlerin devrimdeki rolü önemi, ağırlık merkezi oluşu, genele etkisi çok açıktır.

Kentlerin nüfusunun büyük çoğunluğu emekçilerden oluşuyor. Zenginlerle, yoksullar arasındaki uçurum çok derindir. Dolayısıyla, emek-sermaye ilişkisi çok keskindir. Bu haliyle, kentler her an patlamaya hazır bir barut fıçısıdır. Böyle bir yerde, küçük bir olay, kenti ve ülkeyi sarsan büyük olaylara yol açan bir kıvılcım rolü oynar.

Pandemi, kriz, çöküş ve emperyalist kapitalist sistemin her noktasında çatışma. Bu çatışmalardan doğan yeni bir devrim dalgası, dünyayı sarıyor. Yükselen devrim dalgası birçok yerde ya bizi iktidara götürecektir ya da iktidarın kapısına bırakacaktır.

"İsyan Ediyor Baş Kaldırıyoruz!"

Kadınlar tarih boyunca her zaman egemenlerin saldırısına uğramıştır. Çünkü kadınlar yaşamı var eden, geleceğe aktaran köprülerdir. Kadınların devrimci gücü ve enerjisi, bu köhnemiş düzenin yıkıcı en temel unsurlarındandır. Ve bizler biliyoruz ki "hiç kimse bir ada değildir kendi başına herkes bir parçasıdır anakanın".

Özgürlüğümüz Kendi ellerimizde!

Dünyanın bütün sokaklarında bizim sesimiz yükseliyor. Yalnız değiliz. İngiltere'den İspanya'ya Hindistan'dan Çin'e Türkiye'den Kürdistan'a çoğuluz. Geleceğimizi kapitalist sistem içerisinde reformlarla değil bu düzeni yıkarak elimize alacağız. Bunun bilincinde olan biz kadınlar "İsyan Ediyor Baş Kaldırıyoruz!"

Biz Emekçi Kadınlar, işçi kadınlar, genç kadınlar, dünyaya başkaldıran kadınlar; 2021'in 8 Mart'ında da sokaklarda olacağız. Özgürlüğümüz için, sermayeye karşı öfkemizi, isyanımızı farklı farklı dillerde ama dünyanın bütün sokaklarında hep beraber haykıracağız.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Şans olsun 8 Mart'ı Yaratanlara ve Yaşatanlara!

"İşçi kadınların özgürlüğe kavuşmaları bizzat kendi davaları olmalıdır". Lenin

Kadın mücadelesinin, emek mücadelesinin simge günlerinden birisi olan 8 Mart 1857'de ABD'nin New York kentinde 40.000 doküman işçisinin daha iyi koşullarda çalışabilme için bir tekstil fabrikasında greve başlamıştı. Bu grev ile birlikte devletin saldırılarına maruz kalan işçiler polisler tarafından fabrikaya kilitlenmiş ve çıkarılan yangında 129 doküman işçisi kadın, kurtulamayarak, yakılarak katledilmişti. O işçi kadınların cenazesine 10.000'den fazla işçi katılmıştı...

Bu katliamdan yıllar sonra Ağustos 1910'da Kopenhag'da İkinci Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda Almanya Sosyalist Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin, yakılarak katledilen işçi kadınlar anısına 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar günü olarak anılması önerisinde bulundu. Oybirliği ile kabul edilen bu karar, ilk önceleri belli bir tarihte gerçekleşmesi de 1921'de Moskova'da gerçekleştirilen Komünist Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Kadınlar Konferansında 8 Mart tarihi ve adı kesinleşti ve "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak benimsendi.

Vefamızı Andık

24 Ocak günü pandemi nedeniyle güneşe uğurladığımız yoldaşımız Vefa Serdar için 18 Şubat günü Şişli Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde buluştuk.

Her ne kadar "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını" desek de "kesilmiş kol gibi omuzbaşımızda hala yokluğu" yoldaşımızın. Yasımızı, diğer pek çok yoldaşımızın yası gibi çıkınımıza koyup yürümeye devam ettik. Küçük bir grupla küçük bir anma yaptık yoldaşımız için ve duygularımızı paylaştık.

Herkes toplanıncaya kadar O'nun yer aldığı videolar, O'nun için hazırlanan videolar izlendi, söylemeyi sevdiği marş ve türküler dinlendi.

Vefa ve ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı anma. O'nun ilk mücadele yıllarından beri taniyan yoldaş mücadelesini, azmini ve inadını anlattı. Artık onun yerine de mücadele etmemiz gerektiğini

hatırlattı. O'nunla bir şekilde tanışmış, yolları kesişmiş insanların bugünkü duygu ve üzüntülerini dile getirdiğinde, söz alan, Vefa hakkında bir şeyler söyleyen herkesin ortak söylemi, Vefa ile bir defa karşılaşmış ya da farklı siyasi görüşlere sahip olan insanların dahi O'nun için ne kadar üzüldüğü ve duygularını dile getirdiği idi. Dokunduğu her insanda nasıl izler bıraktığını anlatıyordu herkes.

Vefa'nın yoldaşları art arda söz alırken, kimi onunla tanışmalarını, anılarını, kendisinde bıraktığı izleri anlattı, kimisi duygularını ifade edecek sözler bulamadığı için O'nun yazdığı şiirlere sığınarak duyguları şiirlerle dile getirdi. Evet, çok yönlü bir yoldaşımızı, pek çok konuda derin bilgi ve deneyim sahibi yoldaşımızı kaybettik. Ona görevimiz, daha fazla çalışmak, bir kendimiz, bir de O'nun için çalışmamız gerek dedik.

Beklediğimiz gibi, duygusal saatlerdi. Olan bildiğinde soğukkanlı kalarak, hep bir ağızdan okunan Enternasyonal Marşı ile bitirildi anma.

Birisi seslendi oradan... "Vefa burada olsa idi 'Güneşin Sofrasındayız' diye şarkı söylerdi" deyince, parçayı dinlemek şart oldu. Ancak tabii ki parçayı çoğunlukla Vefa'dan dinlemeye alışkın olanlar, Timur Selçuk yorumunu beğenmedi ve videolarından Vefa'nın sesinden dinledik şarkıyı bir birlikte: "Heey.. hoopp heey hoopp... Dostların arasındayız... Güneşin Sofrasındayız..."

Editör

ZAFERİ GÖZE ALMAK ZORUNDAYIZ

Baş tarafı 1. sayfada

Her şeyden önce, birleşik devrimin temel güçlerini, işçi ve emekçileri, yoksul ezilen halkları bir devrimin gerekliliği, kaçınılmazlığı, zorunluluğu; devrimin kapsamı, derinliği konusunda bilinçlendirmek, bu konuda onları aydınlatmak, güncel ajitasyon ve propaganda faaliyetinin en temel amaçlarından biridir.

Kuşkusuz bu yetmez. Ayrıca burjuva devlet makinesi, bu faşist devlet yıkılmaksızın hiçbir kalıcı başarılı adım atılmayacağına, devlet aygıtını yıkmamanın ne anlama geldiğini açık bir şekilde anlatmak gerekir. Bu nokta önemli. Zira "devrim" sözcüğünü yavan bir şekilde yinlemek, hemen tüm oportünist ve sosyal reformistlerin sıklıkla yaptığı bir şeydir. Oysa burjuva devlet aygıtının yıkılmasının zorunlu olduğunu; onun en temel araçlarının, ordu ve polis (tüm militarist yapının), yargının, zindanların, bürokratik yapının vb. derhal dağıtılması gerektiğini; bunların yerine halkın doğrudan silahlı ve silahsız örgütlenmelerinin geçirileceğini anlatmak gerekir. Her fırsatta sakız gibi çiğnenen "demokrasi" denilen şeyin ilk temel adımının burjuva zor araçlarının havaya uçurulması olduğu ne yazık ki sürekli unutuluyor. Burjuva düzende saçma sapan kırıntılar demokrasi diye karşımıza çıkartılıyor. Burjuva militarist aygıtın parçalanıp yerine halk milislerinin geçiril-

mesi, neredeyse yüz elli yıl önce yasal Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin programında yer alıyordu. Yasal olmasına rağmen kafasını "burjuva yasallıkla" sakatlamamış bir partinin en temel görüşlerinden biriydi bu. Bugün ise yasallığa "tamah etmeyenler" bile güncel politikada köşe bucak kaçıyor bu çok önemli meseleden!

Siyasal faaliyetin odağında ne vardır? İşçi sınıfı, bir siyasal parti olarak örgütlenmiş ise amacı nedir? Bir parti, kendi varlık amacını ne ile belirler?

Eğer bir tartışma kulübü olarak kurulmadıysa, bir "aydın tatmin aracı" değilse, bir siyasal partinin en yakın amacı, politik iktidarı ele geçirmektir. Burjuva düzende burjuva partiler, "hükümet olmak" üzerine politika yürütürler. Peki ya emekçi kesimlerin partileri?

Bunların burjuva düzene uyum sağlamış olanlarının çoğunluğu "hükümet olma" hedefi bile gösteremiyor. Diğerleri ise politik iktidarı hedeflemekten uzaktırlar. İktidar (ve hükümet), adeta bir tabu. Bu alan neredeyse tüm burjuvaziye terk edilmiş. Yürütülen mücadelenin hedefini somut olarak ortaya koymaktan köşe bucak kaçıyorlar.

Siyasal bir hareketin (ve partinin) "şimdi devrim zamanı" dediği şartların en temel görevlerinden biri, bizzat politik iktidar hedefini, bu he-

defin etkin aracı olarak bir "hükümeti" ortaya koymaktır. Geniş işçi ve emekçi yığınlarına uğruna dövüşülmesi gereken pratik hedefleri, somut olarak açıklamalıdır. Uluslararası sermaye, düşürmek istediği ülkelerde kerameti kendinden menkul başkanlar atıyor, gölge kabineler kuruyor; ama pek çok sosyalist hareket, iktidar ve hükümet sözcüklerini ağzına almaktan köşe bucak kaçıyor! İşçi ve emekçilerin devrimci hareketinin temel adımlarından biri, sorunların köklü çözümü için iktidara talip olduğunu cümle aleme duyurmak olmalıdır. Bunun literatürdeki adı devrim(c) hükümet(i)dir. Devrimci hareket, bunalımdan çıkış yolu olarak bir program ortaya koyacaktır. Bu programı uygulayacak güç, (kuşkusuz "geçici" bir dönem için) devrim hükümetidir. Güncel propaganda faaliyetinin vazgeçilmez konularından biri, geçici devrim hükümetidir. Geniş işçi ve emekçilere böyle bir devrimci hükümete neden ihtiyaç olduğu, bu organ eliyle nelerin yapılacağı sürekli ve sürekli anlatılmalıdır.

Birleşik devrimin önünde birikmiş çokça sorun var. Devrimin ateşi, tüm engelleri yakıp yolu açacaktır. Sorun, birleşik devrim güçlerinin bu perspektife, iddia ve kararlılığa sahip olup olmamasında yatmaktadır.

Kazanmayı göze alıyor muyuz? Zafere kadar ilerlemeyi açık ve net bir şekilde önümüze koyu-

yor muyuz? Soru günceldir, yakıcıdır. Her alandaki birleşik devrim güçleri, bizzat pratik içerisinde bu soruyu göğüslemek, iddiasını ispat etmek zorunda. Ancak bu yolla bu güçler, birleşik devrimin odağı haline gelebileceklerdir. Birleşik Mücadele Güçleri de, Birleşik Gençlik Meclisleri de, diğer alanlarda oluşacak birlikler de bu kararlılık ve iddia ile ileri atıldıklarında gerçek bir devrimci odak haline geleceklerdir.

Bu yolda "ama"lara, belirsiz sözlerle, kafa karıştırıcı "fikirlere" yer yok, ihtiyaç da yok! Yığınların devrimci enerjisine, işçilerin "sınıf içgüdüsüne" güvenmeyen, aydınca ikircik ve karmaşalara yer yok! Sadece net ve zaferi göze alan bir yürüyüş birleşik devrimin başarısını getirecektir.

"Faşizmi bir devrimle yıkacağız! Birleşik devrimle iktidarı ele geçireceğiz. Devrimci bir hükümet kuracağız. Şu şu acil önlemleri alacağız. Buna gücümüz var. Bunu başarabilecek bir perspektifimiz, bir planımız var."

Güncel devrimci ajitasyon ve propaganda bu temelde yürütülmeli. Birleşik devrimin zaferine giden yol büyük bir kararlılık gerektiriyor. Zaferi göze almak zorundayız.

Bir Devrim İşçisi

özgürlüğü için proletarya enternasyonalizmi bilinciyle yürüdü ve faşist devlet tarafından katledildi. Nasıl ki yüzlerini bile görmedikleri İspanya işçileri ve köylüleri için dövüşen farklı uluslardan komünistler gibi. İşte komünistlerin evrensel karakteristik özelliği olsa gerek, İspanya'dan Kürdistan'a, İtalya'dan, Bulgaristan'a oradan Che'nin adını taşıdığı Güney Amerika'ya yani dünyanın dört köşesinde karşılık beklemeden, bir sıra neferi olarak dövüşebilmek ve düştüğünde yoldaşlarına kavga bayrağını teslim edebilmek!

Kavgada hep önde olmuş, mükemmel bir kafaya sahip, devrim için ne kadar çok çırpıp duran, az uyuyup çok okuyan, çok üreten bir yoldaşı Kenan. Onu tanıyan herkes yol-

daşın en zor durumlar karşısında bile serinkanlılığı, sakinliğini koruduğunu biliirdi. Hem bu yanı hem de ideolojik ve politik olarak Kenan yoldaşın genç yaşına rağmen ciddi düzeydeki birikimi, her meseleyi çok yönlü kavrayışı, çözülmesi gereken sorunlara pratik yaklaşımı ve yaratıcılığı bizlere örnek olurdu.

Onu yakından tanıma ve onunla çalışma yapma fırsatını yakalamış genç yoldaşlarından birisiyim. Bir konuda hata mı yaptım, bir işin içinden çıkamadım mı, her zaman Kenan'ı arardım gözlerim. Yoldaşın yanına ne zaman gitsem, ne zaman onla kısa da olsa bir yan yana gelme şansım olsa, benimle kafa açıcı konuşmalar yapar, sorun ne ise çözüm önerilerini sunardı. Her yan yana gelişimizde okuduğu

bir kitaptan bir bölüm anlatır, izlediği filmlerden örnekler verirdi, ne kadar çok okur ne kadar çok film izlerdi. Bir keresinde sanat merkezinde otururken yanımızdaki başka genç bir arkadaş, yoldaşın bu özelliğini gözlemlemiş olacak ki, "Kenan sen bu kadar iş, güç, sorumluluğun arasında nasıl bu kadar çok okuyup, film izleyebiliyorsun, gerçekten anlayamıyorum" diye şaşkınlığını dile getirmişti.

Aslında hiç de haksız bir soru değildi, yoldaşı yine tanıyan herkes bildirdi ki gençlikten, platform çalışmalarına, emekçi semtlerden, toplantılara, işçi eylemlerine, dergi çalışmalarına kadar her yerde yoldaşın yoğun bir emeğinden söz etmek mümkün. Onu yakından tanıyan biri olarak şimdi diyorum ki, iyi ki seni tanımışım, iyi ki seninle yan yana dövüşme fırsatına sahip olmuşum. Senin sürekli ama sürekli bize anlatmaya ve kavratmaya çalıştığın "Asıl olan ideolojidir yoldaş, o yüzden çok okumalı beynimizi iyi eğitmeliyiz" cümlelerini bu zorlu kavga günlerinde daha iyi anlayabiliyordum. Şimdi bizlere teslim ettiğin kavga bayrağını daha yukarıya taşımamızın ve onu zafere ulaştırmamızın zamanıdır!

Bir Genç Yoldaşın

şen Ali Kemal Yılmaz'ın raporları açıklanmış olmasına rağmen Gökçe'nin otopsi ve ön otopsi raporları ise gizlenmeye devam edildiğini söyledi.

Başta Kürt kadınları olmak üzere haklarını arayan, mücadele yürüten kadınların, "savaş ganimeti" olarak görülmekte olduğunu, Dersim özelinde ve Amed, Çevlik, Colemârg gibi diğer bütün illerde; kadınlara yönelik saldırıların devam eden savaşın parçası olarak şekillenmekte olduğunu ifade eden Apaydın, "Gökçe Kurban'ın cenazesine yapılan işkence de bu saldırılardan biridir ve insanlık suçudur!" dedi.

Son bir kaç yılda yaşanan bir çok kadın cinayetinde ve katillerinin cezasızlıkla ödüllendirilmesine de örneklerle değinen Apaydın, özelden üniversiteli genç kadınlar olmak üzere bölgede yaşayan tüm kadınların, şantajla ve tehditle cinsel ilişkiye zorlandığını, bütün bunların bir savaş politikası olarak uygulandığını vurgulayarak "Kadınlar, en yakınındaki erkekler tarafından tecavüz edilerek, yakılarak, pencereden atılarak, parçalanarak, işkence edilerek katledilirken kadın düşmanlığı yaşamamızın normal haline getirilmeye çalışılıyor. Ataeril düzen kadın düşmanlığını gizleyemezken savaşan, direnen, mücadele eden kadınlara düşmanlığı ise çok daha vahşi saldırılarla boyutlanıyor" dedi.

DENİZLERDEN SEYİTLERE İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ

O milyonların milyonda biridir. O bir sıra neferidir...

O, ne önde ne arkada sırada sıramızdaydı...

Ve yanındakinin kanlı başı onun omzuna eğilince ona sıra gelince sayısını saydı...

Söz istemez Yaşlı göz istemez Çelenk melenk lazım değil. Susun. Sıra neferi uyusun...

Nazım Hikmet RAN

Üç genç, üç yoldaş, üç öncü işçi, devrimin üç sıra neferi, üç TKEP'li... İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar... 13 Mart 1982 gecesi, İzmir Buca Hapishanesi'nde idam edildi. Tek bir an bile tereddüt etmediler idam sehpasına yürürken, geri dönüp arkalarına bakmadılar. Hep aynı kararlılık ve inançla, tereddütsüzce sürdürdüler yaşamlarını.

İbrahim Ethem Coşkun, 1959 yılında Antep'in İslahiye ilçesinde doğdu. İdam edildiğinde 23 yaşındaydı. Necati Vardar, 1960 yılında İzmir'in Urla ilçesinde doğdu. 22 yaşındaydı cellat urganı geçirdiğinde boynuna. Seyit Konuk, 1958 yılında Tokat'ta doğdu. 82'nin şafağında, 24 yaşında, bayrağı yoldaşlarına teslim etti.

Bu üç genç, komünist öncü işçinin yolları, İzmir'de, sınıf savaşımının yükselen dalgaları üzerinde keşişti. Seyit genç yaşta THKO/MB'ye katılmış, Tarih Üzüm İşletmesi'nde işe girmiş, sendikal mücadele yürütmüş, Tarih

Ayıklanması'nda en ön safta yer almıştı. Necati BMC fabrikasında çalışıyordu. Genç Emekçiler Birliği'nin örgütleyicilerindendi. Hem sendikal mücadele, hem gençlik çalışması yürütüyordu. İbrahim ise önce tekstil iş kolunda sonra metal iş kolunda çalıştı. İki iş kolunun da örgütlenmesi yolunda büyük çaba harcadı. Onlar hiçbir zaman yolu gösterip uzaklaşan olmadılar. Her zaman gösterdikleri yolda yürüdüler. Her eylemde en önde oldukları, savaşan oldular.

Faşizm, onları 1 Mayıs'ta, işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele gününde idam cezasına mahkum etmek istedi. Ancak onlar, faşizmin mahkemelerine gereken cevabı verdiler. Salonu "Bugün 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Bu şanlı günde yargılanmayı reddediyor, sizleri 1 Mayıs'ta ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyoruz" haykırışıyla doldurdular.

İdam günü gelip çatığında sehpa ilk çıkan Seyit oldu ve haykırdı: "Beni asmakla bir yere varmazsınız!" Üç komünist işçinin son sözleri "Savaşız sömürsüz bir dünya için savaştık. Onun için ölüyoruz. Biz bu davaya baş koyduk. Başımız devrime, halkımıza, partimize feda olsun. Kahrolsun faşizm, yaşasın Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği. İdamlar bizi yıldırılmaz. Hoşçakalın. Elveda yoldaşlar..." oldu.

Onlar onurla ve inançla taşıdıkları kızıl bayrağı bize devrettiler. Bugün bize düşen görev onlardan aldığımız bu bayrağı aynı onur ve inançla taşımak, onların uğruna ölüme gittikleri mücadeleyi sürdürmek ve zaferle taçlandırmak olacaktır.

Kimi zaman olur ki, söylenecek sözler yetersiz kalır, hiçbir ifade, belki de insanlığın bugüne kadar yetiştirdiği en büyük ustaların dizeleri bile yüreklerde yaşanan acıyı tarif etmeye yetmez. Aynı yöne baktığım, aynı dava için yan yana dövüşüğün, birlikte aynı zorlukları çekip, sevinçler ve mutlulukları paylaştığım bir yoldaşımı kaybetmek böyle bir acı ve burukluk olsa gerek...

3 yıl geçti üzerinden... Kenan yoldaşı kaybedeli buruk geçen üç yıl. Ne söylemeli, ne demeli bunun ardından? Bu acıyı bugün hala yüreklerinde hisseden bizler açısından yoldaşın ardından ne demek düşer bize?

Kendi yaşamını bireysel kaygılar güdüp sırtını parçası olduğu topluma dönmek ve burjuva dünyanın sunduğu çürümüşlüğe teslim olmak yerine, parçası olduğu toplumun ve işçi sınıfının kurtuluşu için tıpkı Denizler, Sinanlar gibi dövmeyi seçenlerdendi Kenan yoldaş.

Acılar ve sefalet içinde yaşamaya mahkum bırakılan işçi sınıfının, her gün baskı ve katliamla yüz yüze olan, özgürlüğü elinden alınmış Kürt halkının

"Kadınlar Karanlığa Uyanması Diye"

Dersim'de Ekim ayında ölümsüzleşen TİKKO gerillaları Gökçe Kurban ve Ali Kemal Yılmaz'ın cenazelerine yapılan işkencenin gizlenmeye çalışılmasına ilişkin kadın örgütleri İstanbul'da bir basın açıklaması düzenledi.

EKA, YDK, Kadınların Kurtuluşu, Özgür Genç Kadınlar, SKM, YDG'li Kadınlar bir araya gelerek İHD İstanbul Şubesi'nde 25 Şubat günü "Kadınlar Karanlığa Uyanması Diye Güne Asmin Olalım" şiarıyla basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısında Yeni Demokrat Kadın (YDK) adına konuşan Tuba Apaydın, 1-4 Ekim 2020 tarihleri arasında Dersim'de TİKKO gerillalarının hava bombardımanı ile yaşamını yitirdiğini, ancak cenazelerin teşhisi sırasında bambaşka bir tablonun ortaya çıktığını, iki gerillanın da kafasının kesildiği, başlarının ise "kaybedildiğinin" anlaşıldığını aktardı.

"Gökçe Kurban'ın kafasının kesilmesi ve bedenine yönelik yapılan işkenceler, kadın düşmanlığının ve İŞİD çetelerinden hiçbir farkı olmayan savaş politikalarının somut göstergesidir" diyen Apaydın, 10 Ağustos

2015'te yaşamını yitiren ve çıplak bedeni teşhir edilen Ekin Wan'a yapılan işkence hafızalarda büyük bir öfkeyle dururken, şimdi de Gökçe Kurban'a (Asmin) yapılan işkencenin kadınların öfkesini büyüttüğünü söyledi.

Gökçe'nin ailesi tarafından teşhis edilmesine rağmen aileye, DNA örneği dayatması yapılarak cenazesinin teslim edilme sürecinin de işkenceye dönüştürüldüğünü vurgulayan Apaydın, "Gökçe, ailesine 2 ay boyunca teslim edilmemişti. Gökçe Kurban'ın vücudunda bombardımandan kaynaklı herhangi bir iz olmadığı, çene hizasından başının kesildiği, kasıklarında bombardımandan kaynaklanmayacak olan morluklar olduğu belirlenmişti. Fakat Gökçe Kurban'ın cenazesine yapılan işkence asker-polisin morga girip, aileyi burada da taciz ve tehdit ederek oluşturduğu baskı sonucu, ailenin ve avukatının tüm çabalarına rağmen hiçbir şekilde fotoğraf çekilmesine izin verilmemişti" dedi.

Böylelikle işkencenin belgelenmesinin engellendiğini, Ali Kemal Yılmaz'ın cenazesine yapılan işkencenin ise belgelenmediğini fakat dosyaya gizlilik kararı konulduğunu aktaran Apaydın, Gökçe ile birlikte ölümsüzleş-

ÖFKE BÜYÜYOR SAVAŞIM KESKİNLEŞİYOR!

Roza

Her geçen gün toplumun geniş kesimlerinde öfkenin daha da arttığına şahit olduğumuz günlerden geçiyoruz. Açlık, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik toplumun öfkesinin temelinde yatan yaşamsal sorunlar halinde. Bu öfke ile birlikte toplumdaki cesaretin de ön planda olduğunu söyleyebiliriz. Huzursuzluk büyük. Toplum patlamaya hazır bir barut fiçisi misali. Nereye bakarsak bakalım bu durumu çok açık bir şekilde görüyoruz. Dinci faşist iktidarın kendi tabanındaki insanlar bile artık bu yaşamsal sorunları yaşamaktan bıkmış durumda.

Geçen günlerde bir sokak röportajı yayınlandı. O röportajdan bir kesit aktaralım bu duruma dair: "Gencecik kızlar pazarda, yerlerde sebze topluyor. Halimiz bu mu yani? Böyle bir şey yok. Bu dinin içinde imansızlıktır. Gıda fiyatları düşmez, ilk önce Cumhurbaşkanı kendi maaşlarını düşsün. 50 milyar alacak, oturacak yere. Ben burada 600 lira kazanmaya çalışıyorum. Vay ne güzel şey ya. Bak bu soğukta, görüyorsunuz değil mi? Halimize bak, titriyoruz yani. Seçimler falan 2023 ama zor yani. Bak ben de koyu sağcıyım. Solcu gibi konuşuyorum, yanlış anlamayın. Hak ediyorlar bunu dememi. Ben oy veriyordum. Nerden verdim ya o ellerim kırılınsın." Yine başka bir röportajda ise bir kadın emekçi şunları söylüyor: "Zenginler yesin, fakirler ölsün. Onların hükümeti, onların devleti, bizim değil."

İşte bu sözleri, sürekli kitlelerin bilincinin geri olduğunu söyleyip, devrimi güncel bir sorun olarak görmeyip, ileri tarihe erteleyenler çok iyi okusun. Kitlelerin bilinci geri değil, her geçen gün daha derin bir şekilde yaşanan açlık, yoksulluk, sefalet, baskı, devlet zoru kitlelerin bilincini devrimci bir şekilde sıçratıyor. Anlamak istemeseler de, kabul etmeseler de bu sözler kapitalist sistemin daha ileriye gidemeyeceği sinyallerini çok net bir şekilde veriyor. Emekçilerin, işsizlerin, işçilerin, kadınların, gençlerin öfkesiyle bu sistemin yerle yeksan olacağı somut durumda, kitlelerin ruh halinden, toplumun geniş kesimlerinin düzenden uzaklaşmasından anlayabiliyoruz.

Yaşadığımız topluma baktığımız zaman işçi eylemlerinin, grevlerin yaygınlaştığını görmekteyiz. Bununla birlikte işçilerin sendikal bürokrasiye karşı tavrının daha keskin olduğunu, komite, konseyler biçiminde kendi öz örgütlülüklerinin yaratılmasının daha elzem olduğunu her yerde dillendirdiğini söyleyebiliriz. Dinci faşist devletin, faşizmin yoğun saldırısına karşı kadınların bu mücadelede bir an olsun bir adım dahi geri çekilmediklerini, daha ileriye yürüdükleri çok açık bir şekilde ortada. Her geçen gün eylemlerde kitlelerin daha da yoğun katılım gösterdiklerini görüyoruz. Keza yine doğamız ve canlılar için ekoloji mücadelesinin de büyüdüğünü görmekteyiz. Gerçekten toplumda örgütlenme ve bu kan akan

sistemde savaşıma isteginin arttığını hissedebiliyoruz.

Şimdi farklı toplumsal kesimlerin durumunu inceledikten sonra özeldir gençliğin kendi gündemlerini incelemeye çalışalım. Gençliğin gündemi hepimizin bildiği üzere Boğaziçi direnişi ile başlayan ve birçok üniversiteye, birçok kente yayılan "Özerk, demokratik üniversite için mücadele" şiarı ile somutlanan bir sürece yayıldı. Ocak ayının başında Boğaziçi'ne kayyum rektör Melih Bulu'nun atanmasından bu yana 2 ay geçti.

Bu iki ayda ise İstanbul başta olmak üzere birçok kentte eylemler düzenlendi, birçok üniversitede öğrencilerin başını çektiği üniversite dayanışmaları kısa zaman içinde kuruldu. Aynı zamanda üniversite gençliğinin faşizme karşı açık tutum alması, işçi sınıfı ile Kürt halkı ile devrimci güçlerle ile dayanışma açıklamaları yayınlaması, yan yana durmak istemesi de geline ileri düzeyi gözler önüne seriyor. Aynı zamanda tüm saldırılara karşı üniversite dayanışmalarının süreci devam ettirmek, belli talepler etrafında örgütlemek ve tutsak-ev hapsinde olan öğrencileri sahiplenmek için "#Bundan-sonrasihepimizde" şiarı ile bir kampanya başlatması da yine önemli bir adım.

Üniversitelerin faşistleştirilmesine, öğrencilerin iradesinin yok sayılmasına, akademinin sermayeye peşkes çekilmesine, eğitimin gerileştirilmesine karşı

öğrenci gençliğin isyanı artık kabına sığmayacak. Bugün başlayan sürecin yeni gençlik eylemlerini besleyeceğini birlikte göreceğiz. Kısa zaman içinde eylemlerin yaygınlık kazanması, bazı eylemlerin çok kitlesel ve sokak çatışmaları biçiminde geçmesi, toplumun geniş kesimleri tarafından sahiplenilmesi faşizmin ve sermaye sınıfının daha sert ve yoğun bir şekilde saldırmasını getirdi. Zaten toplumsal sorunların yoğunlaştığını, açlık, işsizlik, yoksulluk belasının toplumda ciddi bir öfke biriktirdiğini gören faşizm ufukta ayaklanmanın yaklaştığını anlıyor. Sermaye sınıfı da bu havayı iyi okuyor ve buna göre kendi hazırlıklarını yapıyor. Faşist devlet aygıtının tamamen iç savaşa göre dizayn edilmesi, polis teşkilatına ordunun envanterinde bulunan teçhizatı ve ekipmanı kullanma imkanı verilmesi, yoğun baskı dalgasının sürmesi faşizmin resmi hazırlıkları iken, diğer taraftan da karşı-devrim gelecek yeni toplumsal harekete karşı gayrinizami hazırlıklar yapıyor. Dinci faşist kitlelerin silahlandırılıp eğitimlerden geçirilmesi, devrimci kitlelerin katliamla tehdit edilmesi, mafyanın, sivil faşist çetelerin sokaklara salınması gayrinizami hazırlıklardır. Bugün bilince çıkartılması gereken şey, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrim mücadelesi kendi karşı-devrimini de yaratarak yoluna devam ediyor oluşudur, tıpkı her dünya devrim deneyiminde olduğu gibi. Peki ne yapmalı? Bu öfkeyi, bu mücadele etme isteğini, sokağı nasıl

örgütlemeli?

En başta yapılması gereken durak bilmeyen, kesintisiz, yoğun, kitlelerle organik bağlar kurmaya yönelik, devrimin güncelliğini en başta gençliğin geniş kesimlerine anlatamaya odaklanmış devrimci siyasal faaliyet örgütlemektir. Üniversite dayanışmalarının başlatmış olduğu kampanya her biçimiyle desteklenmeli, ama aynı zamanda başta Leninist gençlik olmak üzere bileşeni olduğumuz Birleşik Gençlik Meclisleri ve Birleşik Öğrenci Meclisleri bu kampanyayı hareket halindeki toplumun farklı kesimleriyle buluşturmayı kendine görev bilmelidir.

Üniversite gençliğine bıkmadan usanmadan kurtuluşumuzun işçi sınıfı ve ezilen halklarla birlikte dövüşmekten geçtiğini anlatmak tarihsel sorumluluğumuzdur. Devam eden işçi eylemlerine buluşmayı, Kürt halkının mücadelesini sahiplenmeyi, faşizme karşı açık siyasal tutum almayı ve akademik özgürlüklerimiz için politik özgürlükler mücadelesini büyütmeyi kısa ve net bir şekilde açıklamalıyız. Sokak eylemlerinin, eylemci olmanın, militan tutum takınmanın bugün kitlelere hem cesaret verdiğini hem de zaferi nasıl kazanacağımızı gençliğe gösterdiğini bilecek hareket etmeliyiz. Cüret, özveri, disiplin ve fedakarlık...

Bu dönem öne çıkartılması gereken ruh halimiz bu olmalıdır!

DAYANIŞMALAR NEREYE?

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı bir çöküş evresi içinde olduğundan, yüzyılımızın ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olduğundan bu yayında ve geçmişte çokça bahsettik. Bunun yanında dünyayı kökünden sarsan bu devrim ve sıçramalı çöküş dalgasının, coğrafyalarımızda da açıkça somut bir gerçekliğe büründüğüne; açlık, sefalet ve işsizliğin yarattığı hoşnutsuzluğun yönetilemiyor oluşundan ve egemenlerin buna verecek cevabı olmamasından dolayı rahatsızlığımızı az da olsa belirten herhangi bir kitleye veya şahsa acımasızca bir terörle saldırıyor olmasından kaynaklı bu topraklarda devrimin nesnel koşulları olduğuna ve ayaklanmanın yakın olduğuna da sıkça değiniriz.

Uzun süredir gerek işçi-emekçi kitlelerin eylemleri, gerek kadınların ve LGBTİ+'ların "Yaşamak İstiyoruz, Susmuyoruz, Korkuyoruz İtaat Etmiyoruz" haykırışları, gerek Kürt halkının uzun yıllardır ısrarla sürdürdüğü özgürlük mücadelesi, gerekse de gençlerin "Geleceğimizi çalanlardan hesap soracağız" nidalarıyla somut gerçekliğe bürünen bir kitlesel karşı koyuş, hayat pratiğimizde çok sağlam bir yer edinmiş halde.

Pandeminin ise çelişkilerle birlikte tüm bu politik ve ekonomik kurtuluş özlemini katmerlendirdiğini, artık başka bir boyuta taşıdığını, henüz bardağı taşırmasa da bardakta artık bir "dudak payı"nın bile kalmadığını görüyoruz. Öyle ki, kitleler sokağa çıkıyor, devlet kitlelere saldırıyor, kitleler daha güçlü bir şekilde sokağa çıkıyor, devlet çok daha güçlü bir şekilde saldırıyor... Kimsenin geri adım atmadığı ya atmosferin "nihai kapışma"ya doğru gittiği çok açık.

Bütün bu eylemler birbirini besleyerek devam ederken, eylemciler birbirleriyle tanışıyor, sıkı bağlar kuruyor, yoldalaşıyor ve kendi karar alma mekanizmalarını, kendi örgütlenmelerini yaratıyor. Farklı alan ve zamanlarda inisiyatif, komite, konsey, meclis vb. isim-

leriyle ortaya çıkarken, bu örgütler günümüz öğrenci gençliği arasında, Boğaziçi Direnişi ile birlikte "dayanışma" ismiyle örgütleniyor, büyük kitlelere sesleniyor.

Tüm devrim dönemlerinde ama özellikle 21. yüzyıl devrimlerinde gördüğümüz bu topyekun örgütlülük hali gittikçe çoğalıyor, güçleniyor, farklı kanallara yönelik oraları da örgütleyip tekrar ana kanalına yani birleşik devrimin kanalına dönüyor, birleşik devrime su taşıyor. Bütün kitle örgütlenmele-

rini birleşik devrimin örgütleri olarak değerlendirmekte bir beis yok; hatta tam olarak öyle değerlendirmeliyiz ve tüm kitle örgütlerini politik olarak etkilemenin yol ve yöntemlerine kafa yormalıyız. Ancak bu biçimlerin belki de en gelişkin hallerinden biri olan üniversite dayanışma örgütlenmeleri öğrenci gençlik mücadelesi açısından bugün büyük önem arz ediyor.

Öğrenciler önce kendi okullarında olmak üzere onlarca dayanışma kurdular ve öğrenci gençlik bu dayanışmaların bir parçası olmakta hiç tereddüt etmediler. Sonrasında ise üniversite dayanışmaları kendi illerinde bir araya gelerek il dayanışmalarını örgütlediler. Bu il dayanışmalarının örgütlenmesi ile birlikte üniversitelerin içlerine ve kapı önlerine sıkışan eylem çemberleri şehir merkezlerine taşınarak toplumun tüm kesimleriyle girdiği etkileşimi farklı bir niteliğe taşıdı. Toplumun tüm kesimlerinin gözünü dayanışmalara çevirmesiyle birlikte artık dayanışmalar ülke ça-

pında örgütlenme noktasında bir özgüven eşliğini aştılar ve bugün bütün il ve üniversite dayanışmalarının daha merkezi bir yapı oluşturmaya çalıştıklarını görüyoruz.

Üniversite dayanışmalarının yarattığı bu etkinin dışında kalmamak, toplumsal olaylara duyarlı her üniversite öğrencisi için bir zorunluluk haline gelmişken; bu dayanışmaların içinde olmak devrimci öğrencilerin görevi ve sorumluluğudur. Dayanışmalar kısa sürede gösterdikleri büyük gelişim ile

bugün birleşik devrimin önemli kitle örgütü haline gelme potansiyeli taşıdığı çok açık bir gerçek. Gittikçe daha profesyonel ve merkezi hale gelen, hem de politik olarak gelişen, okul sınırlarına ve öğrencilerin temel sorunlarına karşı çıkış konumundan politik meselelere el atan, bu dayanışmaların politik etkiye son derece açık olması itibarıyla bu dayanışmaların içerisinde aktif olmak, alınan kararlara etkiye bulunmak bu dayanışmalara devrim ve iktidar meselelerini tartışmak son derece büyük önem arz etmektedir.

Öğrenci gençlik içinde mücadele örgütü olarak ortaya çıkan "dayanışmalara" katılmak, buralara gücümüzün ve vaktimizin büyük bir kısmını ayırmak, devrimci bir görev olarak kabul edilmelidir. Amacımız, bu "dayanışmalar"ı kalıcı mücadele örgütlerine dönüştürmek olmalıdır. Bilinç ve çabayla bu hedefe ulaşmak mümkündür.

Arno Doğan

FAŞİZMİN YENİ YÖNTEMİ: "EV HAPİSLERİ"

Olağanüstü günlerden geçiyoruz. Her yerde öğrenci, işçi, kadın eylemleri yaygınlık kazanıyor, Boğaziçi direnişi ile birlikte üniversite gençliğinin enerjisi bastırılmıyor ve ardi ardına kurulan öğrenci dayanışmaları ve faşizmin buna karşı elindeki her türlü araçla saldırısı, bu dönemi tanımlıyor. Bu yazımızda süreç üzerine bir tartışma yapmak isterdik ama konumuz ev hapisleri olacak. Ev hapislerinin hukuki uygulanışı üzerine yazmayı gerekli görmüyoruz, çünkü bizi hiç yalnız bırakmayan devrimci avukatlarımız bu uygulamanın ne olduğu ve bu uygulamanın boşa düşürülmesi için ellerinden geleni yapıyor. Bu yazıda bu uygulamayı birbirde yaşayan birisi olarak bu yazıyı kaleme alıyorum.

Ben de Boğaziçi eylemlerine katılan ve ev hapsi verilip evlere tıkılan devrimci öğrencilerden birisiyim. Ocak ayı başında Boğaziçi eylemlerine katıldık diye evi basılanlardan da biriydim, Şubat başında ise eyleme katıldım diye gözaltına alınıp mahkemeye bile çıkarılmadan, hakkımda ev hapsi kararı verildi.

Kararın baştan verildiği, basın açıklamasına, eyleme katılmanın anayasaya göre suç olmadığı, yaşadığımız topraklarda anayasadaki haklarımızın, kanunların lafi güzaf olduğu ve asıl iktidar kimdeyse kararların onlara uyduğu şekilde verildiği bir hikaye bizimkisi. Ev hapsi, faşist devletin hukuk sisteminde "Konutu terk etmeme cezası" adıyla geçen, ayağımıza bir elektronik kelepçe ve evinize onun modeminin takıldığı, elektronik izleme merkezi tarafından 24 saat izlendiğiniz denetimli "serbestlik" uygulaması, her nevi bir tutukluluk biçimi.

Elektronik kelepçeyi mahkeme kaldırdığı sürece hiçbir şekilde çıkaramadığımız bir uygulama aslında. Yani eviniz cezaevinize dönüştürülüyor, devlet için masrafsız ve karlı bir uygulama ve bu uygulamanın kurallarına uymadığımız sürece hakkınızda hemen tutuklama kararı verilebiliyor. Bu uygulama ile evinizin kapısından çok acil durumlar olmadığı sürece çıkmanıza hiçbir şekilde izin vermiyorlar. Böyle yaparak bizi hem dışarıdan izole etmeye çalışıyorlar hem de sokakta olmamızı engelliyorlar. Düşünün markete bile gidemezsiniz, evinizdeki çöpü atmak için sokağa bile çıkamazsınız...

Elektronik kelepçe uygulamasının asıl uygulanma biçimi kaçma şüphesinin bulunduğu kişiler denilse de, Boğaziçi eylemlerinin yaygınlık kazandığı günlerde onlarca insana birden

verilmesi, faşizmin hukukunun sermaye egemenliği için nasıl kullanışlı bir araç olduğunu gözler önüne seriyor. Türlü bahanelerle eylemlere katılan arkadaşlarımızın keyfi bir şekilde tutuklanması, onlarca arkadaşımıza ev hapsi verilmesi, faşizmin eylemlerin daha fazla yaygınlık kazanmasını engellemek ve süreci zayıflatmak için uyguladığını herkes anlamış durumda.

Daha öncesinde de devrimcilere bu ev hapsi uygulamasının verildiğine tanık olsak da, bu kadar yaygın bir şekilde, hele ki 2011'e muhalefetten verildiğine tanık olmamıştık. Faşizm her dönem kitleleri sindirmek, yükselen mücadeleyi bastırarak için çeşitli yeni yöntemleri ön plana çıkarıyor. Örneğin burjuva medya tarafından hedef gösterilme, ev hapsi cezası artık faşizmin yaygın bir şekilde kullanıldığı saldırı

biçimine dönüşmüştür. Her dönemde bu uygulamalar nasıl boşa düşürülüyse, devrimci kitlelerin enerjisi nasıl sindirilemediyse, devrimcilerin iradesi her türlü baskı ve işkeneye rağmen nasıl teslim alınmadıysa, bugün de başaramayacaklar.

Bizleri şu an için evlerimize tıkmış olabirler, ama bizler bu süre zarfında kavga alanlarına döneceğimiz günleri sabırsızlıkla beklerken düşünmeye, üretmeye, yazmaya, okumaya devam ediyor, beynimizi daha fazla eğitiyor, dostlarımızla görüşmeyi sürdürüyoruz. Bu tarz uygulamaların fiili mücadelenin kesintisiz bir şekilde sürdürülmesi ve mücadelenin yükseltilmesi ile boşa düşürebileceğimizi biliyoruz. Zindanlardaki arkadaşlarımızı da alacak, ev hapislerinde olanlar olarak kavga alanlarında yine buluşacak, kavga sloganlarımızı yine hep birlikte haykıracağız.

Bizlerle dayanışmayı büyüten tüm dostlara selamlar.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

"Bundan Sonrası Hepimizde!"

İstanbul'daki çok sayıda Üniversite Dayanışması bir araya gelerek İstanbul Tabip Odası'nda 22 Şubat günü düzenledikleri basın toplantısı ile "Bundan Sonrası Hepimizde" kampanyasını başlattıklarını duyurdu.

Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan rektör Melih Bulu'nun kayyum kimliğinin saldırılarda kendini gösterdiği ifade eden öğrenciler Boğaziçi Üniversitesi'nden yükselen "Kayyum Rektör İstemiyoruz" sesinin ülkenin dört bir yanına yayıldığına dikkat çektiler. 600'den fazla kişinin gözaltına alındığı, 2 kişiye çıplak arama uygulandığı, 24'ü aşkın kişiye ev hapsi verildiği 9 kişinin tutuklu bulunduğu hatırlatılan "Bundan Sonrası Hepimizde" başlıklı açıklama şöyle:

"Pencereye gel! / Havaları dinle bir: / Sesimiz yanındadır, / sesimiz senindedir...

1 Ocak 2021 tarihinde, 12. Cumhurbaşkanı tarafından Boğaziçi Üniversitesine kayyum olarak atanan Melih Bulu'nun Metallica dinlendiğini belirtip öğrencileri anlıyormuşçasına kurduğu cümleleriyle kamufler etmeye çalıştığı saraydan atanma kayyum kimliği, onu Boğaziçi kampüsünü polis ablukası altına alırdan, öğrencilerin evlerinin kapılarını gece operasyonlarıyla kırdırtan bir konuma getirdi hızla.

Öğrencileri dize getirebileceklerini, onların iradesini hiçe sayıp yaşam alanlarına istedikleri gibi müdahalede edebileceklerini ve bunun toplumsal bir tepki ile karşılaşmayacağını düşünen 12. Cumhurbaşkanı ve intihali Melih Bulu beklediklerinin aksi bir durumla karşılaştı. Bütün kampüslerden yankısı hiç dinmeyecek bir, 'Kayyum Rektör istemiyoruz' sesi yükselmeye başladı.

Boğaziçi'nde başlayan eylemler öğrencilerin kararlılığı ve direngenliği sayesinde ülkenin dört bir tarafına yayıldı. Bu süreçte 600'den fazla arkadaşımız yoğun şiddet görenek gözaltına alındı, 2 arkadaşımıza çıplak arama uygulandı, 24'ü aşkın arkadaşımıza ev hapsi verildi, 11 arkadaşımız devlet tarafından rehin tutuldu/tutuluyor. Açık açık söylüyoruz:

50. Günde İstanbul'da

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle ücretsiz izne çıkartılan Migros Depo işçileri, eylemlerinin 50. günü olan 23 Şubat'ta İstanbul'daydı. Ümraniye'de bulunan Anadolu Grup Genel Müdürlüğü önünde açıklama yapan işçiler "Yaşasın Migros Direnişimiz" pankartı açtı, "Direne direne kazanacağız" sloganları attı.

Migros Depo İşçileri adına konuşan Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası (DGD-SEN) Başkanı Murat Bostancı, "Biz burada değil 50 gün 500 gün de direniriz. Bu bizim için onurlu bir mücadeledir ama siz eğer holding yönetiyorsanız, buradaki işçileri göreceksiniz. Biz size dosya sunduk. Dosyayı inceleyip kısa süre içinde size dönüş yapacağız dediniz. Nerede dosya? Biz size bir hafta dedik iki hafta oldu" dedi.

Ücretsiz izne çıkartılan işçilerden Nur Kılınc, Anadolu Grubu Yönetim Kurulu Başkanı

Tuncay Özilhan'a, "Biz 50 gündür direniyoruz. Bizi 50 gündür tanımadıysanız yazıklar olsun. Biz onun villasını değil, zenginliğini değil sadece işimizi istiyoruz. Bizi duy Tuncay Özilhan, biz buradayız. Hiçbir yere gitmiyoruz" diye seslendi.

Konuşmaların ardından Anadolu Grup önünde çadır kurarak nöbet eylemine geçmek isteyen işçilere polis engel oldu. İşçilerin buldukları alan polis ablukasına alındı, çadır kurmalarına izin verilmedi. İşçiler, durumu alkışlarla protesto ederek alandan ayrıldı.

Migros İşçilerine de "Kod-29"

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle ücretsiz izne çıkartılmıylardı ve 52 gündür eylemde idiler; Migros Depo işçileri "Kod 29" gerekçesi ile 25 Şubat günü işten atıldılar.

Migros Depo işçileri, salgına karşı alınmayan önlemler ve uzun

Üniversitelerdeki tüm rektörler birer kayyumdur. Ve üniversitenin bütün bileşenleri demokratik yollarla söz sahibi olmadıkça bu durum baki kalacaktır.

Melih Bulu'nun kayyum olarak atanması üniversitelerimizi özgürleştirmek adına başlayan direnişimize bir kıvılcım olmuştur. Akademiye takılan kelepçelerin üniversite kapularımıza da somut olarak takılmasıyla üniversitelerimizi özgürleştirme istediğimiz yeniden, kuvvetlice ortaya çıkmıştır. Evet, mesele yalnızca Boğaziçi'nin meselesi değildir.

Mesele meşru olmayan bir atamadan da ötesidir. Mesele, sarayın, öğrencilerin tüm kimlikleriyle ve renkleriyle var olabilecekleri, toplum yararına özgürce bilim üretebilecekleri alanlar olması gereken üniversiteleri sistemin çarklarına uydurarak sindirmeye çalışmasıdır.

Mesele, yaşamlarımızı baskı ve şiddetle kuşatma altına alan iktidara karşı üniversitelerimizi ve hayatlarımızı savunmaktır.

Mesele, sosyal medyadan arkadaşlarımızı hedef gösterip tutuklanmalarına destek olan ana muhalefetin bizleri uzaklaştırmaya çalıştığı sokak siyasetine yeni bir soluk getirmek, düzen içerisinde öğütülmeye çalışılan gençliğin haklı politik özgürlük mücadelesinde sönme bir kıvılcım olmaktır.

Mesele, yağmacıları ve katliamcıları durdurabilmek için yan yana, omuz omuza mücadele edip şehir şehir, kampüs kampüs

geleceğimizi savunmaktır.

Kayyum rektörün atanmasıyla başlayan protesto sürecinde sessiz kalmayan-kabul etmeyen her kesime yönelik başlatılan karalama ve linç kampanyası hiçbir karşılık bulmamış, aksine, bizlerin haklılığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Melih Bulu'nun kayyum olarak atanmasıyla başlayan Boğaziçi Direnişi süresince birçok üniversitede dayanışmalar kurulmuş, var olan dayanışmalar güçlenmiştir.

Bizler iktidarın ve yandaş medyanın bizlere dönük tüm saldırılarına cevabımızı kurduğumuz dayanışmalar ve sürdürdüğümüz kararlı mücadele ile veriyoruz. Çünkü bizler, yandaşlarla kuşatılmış bir akademi, siyasi iktidarın arka bahçesi haline getirilmiş kamplar istemiyoruz.

Bizler, hocalarımızın ihraç edilmesini, topluluklarımızın kapatılmasını istemiyoruz.

Bizler, müşteri olmak da, sermayenin boyunduruğu altına girmiş, ranta açılmış üniversiteler de istemiyoruz.

Boğaziçi Dayanışması, Koç Üniversiteler Dayanışması, Marmara Üniversitesi Dayanışması, Özgeğin Komitesi, MAÜ Dayanışması, İÜ Dayanışması, MSGSÜ Öğrencileri, Okan Üniversitesi Öğrenci Dayanışması, Gelişim Üniversitesi İletişim Ağı, Yıldız Dayanışması, İTÜ Dayanışması, Gelişim Dayanışma Meclisi, Bilgi Dayanışması"

çalışma koşulları nedeniyle DGD-Sen'de örgütlenmişlerdi. Bu nedenle ücretsiz izne çıkarılan işçiler, "Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücretsiz iznin kalkması, tacizci müdürlerin işten çıkarılması" talepleriyle depo önünde başladılar. Ve eylemlerinin 52'nci gününde Kod 29 (ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışı) gerekçesiyle işten atıldılar.

Pandemi döneminde işten çıkarmaların yasaklanmasının tek istisnası "Kod 29" olmuştur. Ve kod-29 ile işten atılan bir işçi ne tazminat alabiliyor, ne de yeni bir iş bulabiliyor. "İşten atma"ları yasaklayan devlet, aslında sermayeye güzel bir kıyak yapıyor. İstemediği işçileri hem kendisinin hem başka patronların yolundan

çekmiş oluyor. Son dönemlerde işçilerin buna karşı mücadele yürütüyor olmasının ne derece haklı olduğu, bu son olayda da görülmüş oldu. Cezalandırmak için ücretsiz izne çıkardığı işçiler eyleme başlayınca, patron "akıllanmadıklarına" kanaat getirerek kod-29 ile bir daha cezalandırabiliyor.

İşten çıkarmaları duyuran DGD-Sen Genel Başkanı Murat Bostancı, "52 gündür ücretsiz izne karşı direnişe devam eden arkadaşlarımız, bugün Kod 29 ile işten çıkarıldı. Mücadelemiz Kod 29'a karşı devam edecek" diye mücadeleye devam edeceklerini vurguluyor. Migros işçileri, eylemlerinin 50 ve 51. günlerinde genel merkez önüne gelmişlerdi.

şıya kaldığı saldırılarda sorumluluğumuz bulunmaktadır. Eğer bu durum karşısında olumlu bir adım atmazsanız, onların suçlu olduğu kadar sizler de suçlusunuz. Yapılan haksızlık, hukuksuzluk, keyfi işten atma, sendika düşmanlığı ve taşeronlaştırma bir an önce son bulmalıdır. Taleplerimiz kabul edilmelidir. Aksi takdirde fiili ve hukuki mücadelemizin birinci dereceden muhatabı olacağımızı bildiririz" dedi.

SML Etiket işçileri taleplerini;
 "İşten atılan arkadaşlarımız geri alsın!
 *Sendikal örgütlenmeye dönük yönelik baskılar son bulsun!
 *Taşeron işçiler kadroya alsın, taşeron çalışma sonlandırılmalı!
 *Baskı ve mobbing son bulsun!
 *Tüm çalışanlara insanca yaşamaya yeten ücret verilsin!
 *Kısa çalışma ve ücretsiz izin gibi hak kaybına neden olan uygulamalar son bulsun!" diyerek özetledi.

GENÇLİK FAŞİZME MEYDAN OKUYOR

Öğrenci gençlik dinci faşist iktidara, onun "astığı astıkkestiği kestik" havalarındaki İçişleri Bakanı SS'e meydan okuyor: "Uzlaşmayacağız, siz geri adım atacaksınız" diyor.

Dinci faşizm baskı ve terörden sonuç alamıyor. Oysa baskı ve terör onun temel gıdasıdır; en etkili silahıdır, bel bağladığı en önemli araçtır. Şimdi o araç, işlevini göremiyor. Aksine ters tepiyor. Nasıl geri teptiğine kısaca bir göz atalım. Haber kısaca şöyle:

"Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun, 'Olaylara karışan 150 öğrencinin ailesine bilgilendirme yaptık. Bazı ideolojik ailelerin 'Siz bu işe karışmayın' dediler' açıklamasına, 'Kayyum kolaylığıyla tanıyan 'atanmış' İçişleri Bakan'ın ithamları, Boğaziçi direnişçilerini de aşip ailelerimize kadar ulaştı. Biz uzlaşmayacağız, siz geri adım atacaksınız' yanıtını verdi."

Basit bir meydan okuma ya da her zaman karşılaşabileceğimiz bir gelişme değil. Bu, emekçi sınıflarda, Kürt halkında, gençlikte, kadınlarda, yoksul kitlelerde giderek yükselen bir ruh halinin somut örneğidir. Bu yüzden önemlidir, bu yüzden üzerinde durulmaya değer bir gelişmedir.

Faşizm, dizginlenmemiş bir terördür. Bu çizgi, faşizm için evrenseldir. Faşizm her ülkede o ülkenin ulusal, siyasal, tarihsel, kültürel özelliklerine uygun biçimler olsa da, kitleleri terörize etmek ve bu yolla teslim almak tüm ülkelerdeki faşizmi boydan boya kesen simsiyah bir çizgidir.

12 Eylül faşizmi, işe terörle, idamlarla, zindanlar üzerinde uyguladığı işkence, tek tip elbise vb. uygulamalarla başladı. Çünkü, toplumun emekçi sınıflarını, yoksul kitleleri, gençliği, kadınları evde tutmanın, hareketsiz kılmanın, örgütlü hareketten uzaklaştırmanın başlıca aracıdır bu yöntem. 12 Eylül faşizmi, ilk günden itibaren, faşist terör sayesinde toplumda şok yaratarak bunda bir ölçüde başarılı oldu.

Faşist devlet, devrimci kitle hareketini bastırmak için bu terör, katliam, zindan, gözaltında kaybetme ve açık infaz yöntemlerini sık sık kullandı. Mehmet Ağar adlı faşistin "bin operasyon yaptık" dediği şey işte budur. Tüm bunların amacı, devrimci halk kitleleri üzerinde yıldırıcı bir etki bırakmaktır.

Faşizmin terör politikası, katliamlar biçiminde, 2015 ve sonrasında devam etti. Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamlarında başlıca amaç buydu. 2015-2016 "hendek savaşları" adı verilen şehir savaşlarında faşist terör doruğuna ulaştı. Kürt ve Türk halklarını yıldırma için binalar, içinde bulunan insanların üzerine yıkıldı, binalar içindeki insanlar kimyasal silah ve bombalarla yakıldı; cadde üzerindeki cesetlerin kaldırılmasına müsaade edilmedi. Örnekler saymakla bitmez.

Tüm bunlara rağmen, iki ülkenin emekçi halkları eylemlerinde büyük bir kararlılık, ısrar içinde oldular. Bu kararlılık ve ısrarın bugün bizi getirdiği nokta ise, faşizme aşıktan meydan okuma noktasıdır.

Dinci faşizme meydan okuyanlar Boğaziçi Üniversitesi öğrenci gençliği ile sınırlı değil. Sokak ortasında kaçırılıp tehdit edilen, işbirlikçiliğe zorlanan insanlar ne boyun eğiyorlar, ne işbirlikçiliği kabul ediyorlar, serbest kalır kalmaz da kaldıkları yerden devam ediyorlar. İşçiler, patronların polis-jandarma eşliğindeki baskı ve terörlerine meydan okuyorlar. Yoksul insanlar, sokakta görüşlerini ifade ederken korkusuzca ve zindan tehdidini bilerek meydan okuyucu bir tavırla konuşuyorlar. Kürt halkı, her durumda, evlatlarının cenazesi başında boyun eğmeyeceğini, teslim olmayacağını, mücadeleden vazgeçmeyeceğini ilan ediyor.

Kıscacı faşist terör etkisini yitiriyor. Ne zindanlar, ne işkenceler, ne gözaltında infaza uğrama tehdidi, ne kitle katliamları; artık faşizmin hiç bir yöntemi kitleleri zapt etmeye yetmiyor. Son zamanlarda, faşist Bahçeli, hezeyan saçarak kitleleri korkutmaya denedi. Savurmadığı tehdit kalmadı. Mafya başlarını aynı amaçla sokağa saldı. Tosuncukları boy boy silahlı resimler çekti. Ancak tüm bunlar, faşist Bahçeli'nin alay konusu olmasından başka bir işe yaramadı.

Faşizme ve kapitalizme karşı mücadelede ısrar, kararlılık ve cesaret salgın gibi yayılıyor. İsrar ve kararlılıkla sürdürülen her eylem etrafına enerji yayıyor, harekete geçirici bir etki ortaya çıkarıyor, gözlerini eyleme çevirmiş kitlede devrimci eyleme girişme isteği yaratıyor. İşçi sınıfının irili ufaklı tüm eylemlerinde bunu görmek mümkün.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemi başka etkiler/sonuçlar bir yana, en çok bu yönüyle incelenmelidir. Eylem, sadece Türkiye'de değil, Avrupa ve Amerika'ya kadar eyleme geçirici bir etki yarattı. Ama sadece Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemi değil; kapitalizme, faşizme, sömürüye, ırkçılığa yönelen hemen tüm kitle eylemleri aynı ya da benzer etkiler/sonuçlar ortaya koyuyorlar. George Floyd ayaklanması bunun bir örneği; sarı yelekliler eylemi bunun Fransız örneği oldu. Boğaziçi Üniversitesi eylemi de Amerika'ya kadar uzanan harekete geçirici bir etki yarattı.

Görüldüğü gibi, faşizme ve kapitalizme karşı gelecek eylemlerde ısrar ve kararlılık yaşamsal önemdedir. Eylemin uzun sürmesi, etrafını ısıtıp tutuşturmak için gerekli zamanı kazandırıyor.

Birleşik Mücadele Güçleri, kitle eylemlerinin bu özelliğinin farkında olarak görev ve sorumluluk yüklenmelidir. Eylemde kararlı ve ısrarlı kitlelerin yönelimi toplumsal devrimdir. Şimdi devrim zamanıdır! Her kitle eyleminde bulunmak, kitlelere devrimin öz, kısa, hemen anlaşılabilir programıyla gitmek, eylemde kararlılık, ısrar ve cesaret örneği yaratarak öne çıkmak öncülük iddiasının olmazsa olmazıdır.

İki ülkenin emekçi sınıfları, gençliği, kadınları, yoksulları faşizme, faşist devlete, dinci faşist iktidara meydan okuyarak devrime yöneliyorlar. Birleşik Mücadele Güçleri, bu gerçeğin bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmelidir.

SANCILI DOĞUM

Umut Çakır

Başladı mı? Her yerde aynı soru, herkes yeni bir Gezi'nin beklentisi... Muhtemelen siz bunu okurken, soruya bir cevap bulmuştu ya da daha havada asılı kalmıştı. Beklentinin nedeni çok açık: Devrimci kitleler artık çok iyi biliyor ki sorunlar tek tek ele alınarak, çözümü mevcut iktidardan talep ederek hiçbir şey elde edilemez; geriye kalan tek yol, tüm sorunların kökten çözümünün yolunu açacak genel bir ayaklanmadır. Peki ya beklenen, bir tekrardan mı ibaret? Hemen söyleyelim. Gezi tekrar edilemez, çünkü hem pratikte hem düşüncede aşılmıştır.

Konuyu irdelemeden önce, Boğaziçi eylemlerinin tanımını yapmak gerekir. Olaylar, son bir yılın yoğun tarihinin bir eseridir. Ekonomik yıkımla birleşen ve şiddetini katlayan pandemi, kapitalist dünyanın tamamını kasıp kavurdu. İnsanlık, kelimenin gerçek anlamıyla bir kurtuluş yolu arıyor, yepyeni ve daha ileri bir uygarlığın sancılarını yaşıyor. Bu yaşamsal arayıştaki emekçi kitlelerin eylemleri, burjuva iktidarları, ister faşizm isterse güdüklü bir demokrasi, her biçimdeki egemenliği aynı ölçüde, aynı zaman diliminde sarsıyor. Salgının ölümcül hasadına rağmen, Hollanda'dan Hindistan'a, Peru'dan Fransa'ya dek, dünyanın dört bir köşesinde sokaklar alevler içinde. Bu denli büyük bir küresel yangının, yaşadığımız topraklara uğramadan geçmesi düşünülemezdi. Öyle de oldu.

Türkiye ve Kürdistan'da, pandemi fırtınasına rağmen yolu açan işçi sınıfıdır. Azrail'in turpanı başlarını biçerken, işçiler öne çıktılar. İlk haftalarda "Yaşamak İstiyoruz" haykırışı, proletaryadan yükseldi. İşsizlik kabusu her yanı sarınca, sınıfın farklı bölükleri, ardı ardına harekete geçti, daha önce hiç eylem görmemiş küçük kentlere kadar yaygınlaştı. Pandemiyle katmerlenen yıkım, en geri bilinçli işçileri bile "halk ayaklanacak, başka yol yok!" kanaatine kapı araladı. Adeta binlerce işçiden oluşan ajitator korosu hükümete karşı emekçilerin bağrında ekilen kin ve nefret tohumlarını yeşertti. Pandeminin ilk döneminde halklar, "işçi sorunu" ile yatıp kalkmaya başladılar.

Hemen her zaman olduğu gibi, proletaryanın açtığı yoldan, diğer emekçi sınıflar da ilerledi, ne de olsa pandemide krizin en keskin darbelerini küçük mülk sahipleri yemişti. Meslek sahipleri ve ticaret erbabları işlerini yapamadılar, iflasların ve açlık tehdidinin ortasında kaldılar. Küçük burjuva mülk sahiplerinin bu tehditler karşısında kapıldığı öfke,

umutsuzluk ve korkusunu yenecek ölçüde yükseldi. Küçük çaplı da olsa, eylemlerini çok geniş bir alanda, sürekli hale getirdiler. Ama buradan çok daha yaygın ve yoğun biçimde, sosyal medyayı kullandılar.

İşçilerin ve diğer emekçi sınıfların hareketlenmesi, öğrenci gençliğin devrimci demokratik özlemlerini canlandırdı. Büyüklük işsiz, onlarsa geleceksiz kalmıştı. Boğaziçi'ne atanan kayyum, bu açıdan bir bahane sayılmalıdır. Pandemi endişesine en uzak kesim gençlik ve bu sayede hızla, cesaretle bir araya gelmekten çekinmediler. Faşizmin verdiği sert karşılık, emekçi kitlelerin öfkesiyle cevap buldu, öğrencilerin eylemine destek, kampüs dışına taşıtı, İstanbul'un mahallelerine, onlarca farklı kente yayıldı. Pandemi endişesiyle sokağa, eyleme yönelmeyenler, milyonlar halinde, sosyal medyadan destek yağdırdı. Geniş alana yayıldı eylemler ve bunlara milyonların destek ve empatisi, karşımızda yeni bir devrimci kitle hareketi olduğunu yeterince kanıtıyor.

Emekçilerin devrimci hareketinin yeni dalgası, pek çok açıdan Gezi'yi bir patlama noktasına sürükleyen süreci hatırlatıyor. O zaman herkesi ortaklaştıran genel bahane ağaçlardı, benzer biçimde şimdi de tüm siyasal farkların üstesinden gelen, aynı ölçüde "tarafsız" bir meseleydi. Memleketin parlak gençlerine sahip çıkmak. İlk adım atıldığında, genel bahane aşıldı. Baskı ve vahşi zorbalığa karşı direşken tutum, eylemi süreklileştirdi ve bir noktada, tıpkı Gezi gibi, çağrıcıları bile bir parça şaşırta beklenmedik bir kitle desteği sahneye çıktı. Faşist iktidarın tüm yalanlarını ve karşı propagandasını neredeyse anında boşa düşüren moral üstünlük ve yüksek değer temsiliyeti ve daha pek çok yönüyle olayların gelişimi, Gezi'yi o büyük patlamaya götüren birkaç haftanın özeti gibiydi.

Tüm bu benzerliklere rağmen, Gezi tekrarlanamaz. Çünkü, hem sınıf mücadelesinin geldiği düzeyde, hem de devrimci kitlelerin ortak kanaatlerinde Gezi'nin tekrarı, hareketin ihtiyaç duyduğu, aradığı başarıyı güvence altına alamıyor. Her şey bir yana, Gezi'yi izleyen sonraki dönemlerde, tekrar canlandırma için verilen çabaların nasıl boşa gittiği hatırlanmalıdır. O zamanlar, yine büyük kalabalıklar halinde çağrılara cevap veren Gezi kitlesi, bu tekrar çabalarını ne zaman görsen, "Yine aynı şeyler!" tepkisiyle defalarca dağılmadı mı?

Bir halk devriminin tüm öğelerini

birleştiren Gezi, ezildiği için sona ermişti. Ne binler halinde katliama uğradılar, ne de zindanlar doldu taşıtı. Ayaklanmacılar sokaklardan geri çekildi çünkü ayaklanmayı bir zafere taşıyacak örgütsel olgunluğa, ama daha da önemlisi, bir amaç berraklığına sahip olmadıklarını gördüler. Bir başka deyişle, Gezi'yi eleştirip aşanlar, bizzat ayaklanmaya katılanlardı. Kitleler, kendiliğinden denebilecek tarz ve yollarla bir araya toplanmıştı. Deneyimin zorlu sınamalarından geçip gücünü kanıtlamış birlik, emekçilerin kurumsal olmayan bir birliği, yine benzeri yol ve yöntemlerle rondundu. Halkın devrimci birliği Gezi'den çok sonra bile, beklenmedik zamanlarda dev gövdesini sergilemek ve etkisini sınamak için bir araya geldi. Yine aynı hızla ortalıktan çekildi. Geçen yedi yıllık süreçte, kendini koruyarak tutarlı bir varoluş hakkı kazanan bu birlik, özünde, Gezi'nin tarihsel eleştirisini içermekteydi.

Nedir bu eleştiriler? Kitlelerin tutarlı hareketlerinin işaret ettiği, aşılması gereken eksikler nerede? Bu konu, daha önce defalarca kez ele alındı, bu yüzden olabildiğince kısa özetlemekle yetinelim:

1) Gezi gibi, devrimci şiddetini belli bir düzeyin ötesine taşırmamakta ısrar eden, iktidarı, kuşkusuz çatışmacı ama protestocu bir çizgiden etkilemeye çalışsan hiçbir hareketin, dinci faşist iktidar karşısında başarı şansı yoktur. Çatışmayı sonuna kadar taşıyamayan, protestocu bir ayaklanma her seferinde katmerlenmiş bir baskıyla cevap bulur. Bu yüzden devrimci kitleler, protesto amaçlı eylemlerde yer almayı bıraktılar.

2) Üst üste binen, tam anlamıyla varlık yokluk düzlemine çekilen sınıf savaşımının genel dengesi, bu ayaklanmayla başlayan hareketi sonuna kadar gitmeye zorlayacaktır, günümüz koşulları budur. Gezi'nin ayaklanmacıları pekala farkındalar, bir kez sokağa inildiğinde, geriye çekilmek çok daha zor, çok daha büyük bir yıkım getirecektir. Durumu en iyi kavrayan ve bilinçli bir tutuma terçüme eden, elbette, Gezi'nin üzerine bir Kobane ayaklanması ve bir de kent savaşları koyan Kürt halkıdır. Sonuna kadar gitme kararlılığı göstermeyen bir hareket, ayaklanma düzeyinde bile ortaya çıkmış olsa, en başta devrimci Kürt halkının temkinli tutumuyla karşılaşılır.

3) Ayaklanmacı kitlelerin örgütlü bir yapılanmayı kabul etmedikleri mavalını tümüyle terk edelim artık. Tersine, onlar tam da bunun eksikliğini hissetti-

ler, kendi bağımsız inisiyatiflerini yansıtan merkezi bir karargahtan yoksunluğun, hareketin eşgüdümünü sakatladığını gördüler. En kritik anlarda "talimat karşı-talimat" kargaşasına sürüklendiler. Kendiliğinden tarz ve yollarla sağlanan birlik, Sovyet benzeri bir yapıyı, tam da ihtiyaç duyduğu zamanda ortaya çıkaramadı. Gezi sonrası biçimlenen park ve mahalle forumları, genel bir ayaklanmayı yönlendirecek sınamalardan yoksun kaldı, uzlaşmacı solun da unutulmaz katkılarıyla, forumlar, yerel sorunlara odaklanarak kısır deneyimlere boğuldu. Kitleleri, bir kez daha kendiliğinden yollarla birleştirecek bir ayaklanmadan uzak tutan bu eksiklik henüz giderilemedi. Bir suçlu bulmaya çalışmayalım, çünkü paradoks şu ki, böyle bir eksiklik yine ancak genel bir ayaklanma ortamında giderilebilir. Neyse ki faşizmin dizginsiz baskısının ettiği kin ve öfke tohumları, bu paradoksu kırarak ölçüye çok yaklaştı. "Her gün ölmektense, bir gün ölelim" sözü, en geri emekçi yığınlarla bile sık sık tekrarlanı hale geldi. Yine de, devrimin ileri kitleleri temkinliliği elden bırakmıyor. Bu eleştirel yaklaşım nedeniyle, şimdi yeniden yükselen devrimci halk hareketini, bir genel ayaklanma düzeyine taşımak meselesinde, Gezi'dekine benzer hesapsız ve patlamalı bir ruh hali yerine, daha soğukkanlı bir yaklaşımı benimsiyorlar.

4) Son olarak, ama hepsinden önemlisi, Gezi'yi her çukurda tözkeleten topal ayak, bir amaç berraklığına ulaşamamasıydı. Önceki yazılarda işlediğimiz üzere "talep ilkesinden parti ilkesine" geçilemedi. Bu "talep" çizgisi, ayaklanmanın tüm karakterine damgasını vurdu, onu sonuna kadar gitme kararlılığından, berrak amaçlar dile getirecek siyasi bir karargahı inşa etmekten alıkoymdu. Sonraki aylarda ortaya çıkan "Hükümet İstifa, İktidar Halka!" şiarı, amacı belirginleştirse de, bu kez, hedefe uygun örgütsel birlik ve zor araçlarından yoksunluğun ıstırabını çekti.

Devrimci kitlelerin tutum ve davranışlarında dile gelen, Gezi'ye yönelik eleştirel yaklaşımın temelindeki sorunu, tek bir cümleyle ifade edebiliriz. Kendiliğinden bir ayaklanmanın, silahlı bir ayaklanmaya dönüşü sancısı... Bu, tarihteki tüm halk devrimlerinin, şu ya da bu zaman aralığında üstesinden gelebildikleri, sancılarla dolu bir süreçtir. Sancıları azaltmak, geçişi hızlandırmak, proleter devrimci öncünün görevidir. Şimdi öncü bu tarihsel görevini, elbette gücü ölçüsünde, devrimin zora dayalı karakterini

açıya çıkarmak, propaganda etmek ve bu yönlü hazırlıklar için kitleleri esinlendirmek; ihtiyaç duyulan konye tipi örgütlenmelerin tohum halindeki gelişimine destek vermek ve bu örgütleri devrimci kitlelerin sınımasına tabi kılmak; amaç berraklığını sağlayan şiarları yükselterek yerine getiriyor. Yeterli mi? Değil elbette. Fakat, yine de, sadece proleter öncüler, atın dört ayağını birden nallayarak, yaklaşmakta olan fırtınaya hazırlık yapıyorlar.

Öncünün haricinde ise, sol-sosyalist çevrelerin hemen hepsinde, amacı berraklaştıran şiarlar, çoğu kez küçümsemeyle karşılanıyor. "Madem ki Gezi, kitlelerin kendiliğinden patlamasının sonucuydu, bırakalım bu sefer de öyle olsun, diğer meseleleri sonra hallederiz" yaklaşımı hakim görünüyor. Öte yandan "Faşizmi Yeneceğiz!" sloganı (her ne kadar faşizmi geriletme politik çizgisinden kat be kat üstün olsa da), bir şiar değildir. Bu yenginin nasıl bir durum doğuracağına, kitlelerin özlem ve ihtiyaçlarının nasıl karşılık bulacağına dair, politik bir hedef berraklığı sağlamaz. Olsa olsa, bir ajitasyon sloganıdır.

Sol-sosyalist hareketin çoğunluğu, şiarları yanlış kavıyor. Şiarlar, şu veya bu partinin, kendilerini diğer gruplardan ayırt etmek için çıktıkları bayraklar değildir. Hele Leninist şiarlar, hiç böyle bir özel karakter taşıyor. Leninist partinin ortaya koyduğu şiarlar, devrimci bir halk hareketi ve bir genel ayaklanmanın tüm nesnel sonuçlarının, herkesin kavrayacağı bir sadeliğe kavuşturulmaktan ibarettir. Nedir bu şiarlar? Bütün İktidar Emegün Olacak; Ulusların Kendi Kaderini Tayini ve Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük'tür.

Gezi'yi tekrarlamak değil, ama aşmak isteyen, patlamaya başlayan kin ve öfke tohumlarını sonuna kadar gidecek kararlılıkta bir hareketin temeline koymak isteyen devrimci kitleler, bu şiarlar yoluyla, amaç berraklığına ulaşacaklar. Halkların bir genel ayaklanmaya; ayaklanmanın bir zafere, zaferin de bu şiarlara ihtiyacı var.

Öğrenci gençliğin direşken tutumuyla devrimci bir halk hareketine dönüşen eylem, Gezi'nin tekrarı bir ayaklanmaya dönüşmeyecek; ya onu aşacak ya da şu anki düzeyini aşmadan geri çekilip başka bir genel bahane bekleyecek. Aradaki fark, proleter öncünün dehası, özgüveni ve cüretiyle kapanabilir türdendir.

Vefalı VEFA Yoldaşım

2021 son haftası, Ocak'ın soğuk bir Pazar gecesi seni ölümsüzlüğe uğurladı. Sibel'in dediği gibi "birak dünyanın yükünü yaşayan yoldaşlarına" diyordu. Canım yoldaşım, omuzlarındaki ağır yükü analarına, yoldaşlarına bıraktın.

Senin yokluğun hepimizi ateş olup yaksa da seni unutmayacağız. Kalbimizde yaşayacaksınız. Kendimi tutamadım, sözcükler boğazıma düğümlendi. Bu satırı ağlamaktan yazamıyorum. Kendimi tutamıyorum. Biliyorum ki, canım yoldaşım seninle ancak gurur duyurum.

Yoldaşların soracaklar, nasıl anlatacağım... Yoldaşların yoldaşsız, sensiz kaldılar. Sakine yoldaşım yalnız kaldı, yoldaşların öksüz kaldılar.

Tekirdağ'ın yolları yalnız yürünmez. Kantine varınca anam aç kalmam diye masaya çayları çorbaları kim getirecek. Yoldaşlarımı diye canımı veriyordun, onları kime emanet ettin?

Görüntülü konuşuyorduk; "Sana bir şey olmasın yoldaşım sensiz olmaz" demiştik.

Canım yoldaşım, Pazar gecesi ölümsüzleştin. Dördüncü gün Zuhâl arayacak, soracak. Ne diyeceğim? Canımız yoldaşımızın ölümsüzleştğini nasıl söyleyeceğimizi düşündük...

Biz söyleyelim, başka yerden duyarlılara perişan olurlar. Söyleyelim dedik Şenol'a. "Sen anlat olup biteni" dedim, cenaze merasimi,

mini, nasıl olduğunu, nasıl geliştiğini... Saat geldi Zuhâl aradı, durumunun kötü olduğunu anlادم. Her zamanki Zuhâl değildi, titriyordu sesi yavrurumun. "Nen var hasta mısın" dedim.

"Duyduk Anne" dedi. Şenol'a verdim "dayınla konuş" dedim. "Biz duyduk, nasıldır" dedi. Biz anlattık durumu, canımızı nasıl yoldaşlarımızın ona yararsız biçimde yolculadığımızı...

2 Noluya haber gittiğini, 1 Nolonun duymamış da olabileceğini konuştuk.

Herkes ağlıyordu. Telefonun öbür ucunda Zuhâl, bir ucunda biz. Ağlıyorduk. Sen Vefa yoldaş ne iyi bir insandın. Sevgi saygı doluydun, hiçbir görevinden geri durmaz ön saflarda yürürdün.

Canım yoldaşım, ruhun şad olsun!

Anneniz Sakine Sürücü

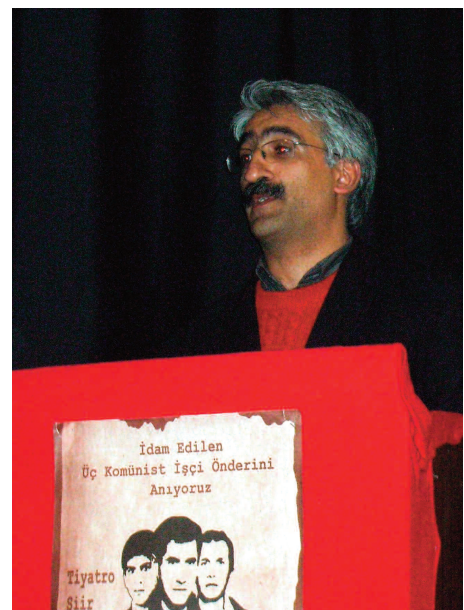
O Sevdalı Bir Komünisttir

Vefa'nın haberini iki gün önce öğrendim. Haber gelmeden 3 gün önce kendi nefesi tükendiği için, yoğun bakımdan çıkarılıp entübe bölümüne alındığını, doktorların durumunun iyi olmadığını söylediğini öğrenmiştim. Belki düzelme olur diye bir haber beklerken, bir taraftan da derin kaygılar içindeydim. Pazartesi sabahı erkenden avukat gelince, durumu hemen anlادم.

Buradan herkes İstanbul'a gitti. Cenaze töreni dün (Salı) yapılacaktı. Dönüşte bana uğrayacaklar. Durumu daha tam olarak gelenler olunca öğrenirim.

Böyle bir sonucu beklemiyordum. Bütün yoldaşların duygu olarak nasıl bir durumda olduklarını anlamak güç değil. Vefa herkes tarafından sevilen bir insandır. Onun hepimizde payı bir yer var. Vefa, her devrimci komünist gibi bir mücadele insanıdır. Vefa'yla birlikte koşturanlar, onu benden daha iyi anlatırlar. Ben Vefa'nın öne çıkan bir yönü üzerine bir iki şey söylemek istiyorum

Vefa, yüreğinde derin bir insan sevgisi olan çok duyarlı bir insan-

dır. O insanlığa sevdalıdır. Ezilen ve sömürülene sevdalıdır. Sana, bana, bize, hepimize sevdalıdır. Yarınlarına sevdalıdır. Güzel olan, insanca olan her şeye sevdalıdır. Tek kelimeyle o sevdalı bir komünisttir. Onu biraz tanıyanlar kendisinde belirgin özelliğin bu olduğunu anlayacaktır. Bu özelliğe sahip olmak kolay bir şey değildir. Vefa içerdedeyken, dışarıdayken mektup yazarken, mektuba mutlaka bir şiirle

başlar. Hangi koşulda olursa olsun, şiirden vazgeçmezdi. O hayata böyle bakardı. Kuşkusuz yeni yeni insanlar öne atılacaklardı. Her insan mücadeleye kendisinden bir şey katacağı. Fakat Vefa gibi sevdalı insanlar kolay yetişmiyor. Boşluğu öyle kolay dolmuyor. Vefa söz konusu oldu mu, hakkında çok fazla şey söyleyecektir.

Avukat, Vefa için sanatçılarından bir çok çevreye kadar geniş bir paylaşım yapıldığını söyledi. Doğrudur. Geniş bir çevre tarafından tanınıyor ve seviliyor.

"LİMAN

Yolun düşerse kıyıya bir gün,
Ve maviликlerini enginin seyir darsan,
Dalgalara göğüs germiş olanları hatırla.
Selamla, yüreğin sevgi dolu.
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
Eşit olmayan savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden,
Sana liman gösterdiler uzakta..

-Béranger"

C.DAĞLI

BÜYÜK PATLAMAYA DOĞRU

Özgür Güven

Pandemi ve krizin el ele vermesiyle toplumun çok geniş bir kesimi açlıkla, çaresizlikle, umutsuzlukla baş başa kaldı. Pandemiden kurtuluşu dair bir umut ışığı yakan aşırı ise, tam bir yılın hikayesine döndü. Bugün 10 milyon, yarın 50 milyon dozu diye aylar geçti. Şimdi de, bundan sonra hangi aşımın ne zaman ve ne kadar geleceğine dair açıklama yapmayacaklarını söyledi Sağlık Bakanı. Neymiş efendim; diğer ülkeler aşırı üreten şirketleri "Türkiye'ye veriyorsunuz da bize niye vermiyorsunuz?" diye sıkıştırıp zor durumda bırakıyorlarmış. İster inanın ister inanmayın. Söylenen bu.

Açıklanan gerekçe ne kadar saçma olsa da, felaket gerçek ve bütün emekçi sınıfları, bütün kesimleri pençesine almış durumda. Tarım sektöründe üretim yapan küçük üreticinin durumu perişan. Dolara endekslili gübre, mazot, hayvan yemi, elektrik, su fiyatları sürekli olarak yükselip üretim maliyetlerini artırıyor. Çiftçiler, tarım kredi kooperatifine ve bankalara olan borçlarını ödeyemedikleri için arabalarını, traktörlerini, evlerini kaybediyor. Önemli bir kesimi, özellikle de gençler evlerini de satıp büyük kentlere göç etmeye, işsizler ordusunun saflarını büyütmeye başladılar.

Üretim kapasitesi ve üretimdeki düşüş; gıda ithalatı nedeniyle iç pazarın dolaşma endekslenmesi; taşımacılık, yol, spekülasyonlar, ÖTV, KDV vb. nedenler, gıda fiyatlarında turmanışa yol açtı. Nüfusun daha geniş bir kesimi aç-

lığın pençesine düştü; pazar artıklarıyla karını doyurmaya çalışanların sayısını hızla artırıyor.

Esnafın, kentteki küçük üreticinin durumu da çiftçiden pek farklı değil. Pandemi kısıtlamaları, kriz ve artan yoksulluk nedeniyle her gün yüzlerce esnaf işini kaybedip dükkana kilit vuruyor. Dükkanını açık tutabilenler ise sifihale etmeden gün geçiriyor. Ama dükkan kiralari, stopaj, KDV, sigorta ve diğer vergileri ödemeye devam ediyorlar. Elindeki bütün birikimini harcadıktan sonra giderlerini karşılamak için aldığı krediyi bile ödeyemez duruma düşen esnaf, artık ne yapacağını bilemiyor. İlk yaptıkları çalışanların sayısını azaltmak olan esnafın önemli bir kesimi evini, arabasını satarak ayakta kalmaya çalışıyor; ancak çoğunluğu ne yapsa da bunu başaramıyor, iflasa sürükleniyor.

Öte yanda doğa katliamı hiç hız kesmeden sürüyor. Pandemi kısıtlamalarını fırsata çevirip fındık, zeytin ağaçları kesiliyor; ormanlar maden şirketlerine, taş ocaklarına kurban ediliyor. Kuraklık ve susuzluk tehlikesi artarken, kapitalizmin yol açtığı küresel ısınma ve iklim değişikliği nedeniyle her yağmurda toprak kaymaları, su taşkınları, seller yaşanıyor. Şehirlerdeki betonlaşma ve doğa tahribatı her yağmurda su taşkınlarına, selere neden oluyor, halkın yaşamı daha da kötüleşiyor. HES'lere, JES'lere, madenlere, taş ocaklarına, doğa katliamlarına ve ocak alanlarının tahrip edilmesine karşı çıkan köylülerin mücadelesi sür-

yor.

İşsizlik toplumda baş edilmesi mümkün olmayan bir sorun haline geldi artık. Pandemi nedeniyle işten atılmaya götürecek yollar yasaklandı. Aslında yasaklanan işten atılmaları değil, kadem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi oldu. Yıllarca işçi sınıfının mücadelesi nedeniyle dokunmaya cesaret edemedikleri tazminat sorununu kod-29 diyerek atlatan kapitalistler, istemedikleri işçileri ahlaksızlıkla damgalayıp kapı önüne koyuyor, böylece hem tazminat ödemiyor, hem de bir daha iş bulmalarını imkansız hale getiriyorlar. Üstelik bu gerekçeyle işten atılanlar ne işsizlik ödeneğinden ne de sağlık sigortasından yararlanabiliyorlar. Milyonlarca işçi kısa çalışma ödeneği ya da ücretsiz izin biçiminde işten uzaklaştırılarak ayda 1.000-1.200 lirayla susturulmaya, açlıkla terbiye edilmeye, teslim alınmaya çalışılıyor. Ücretsiz izin mahkumları da sağlık sigortasından ve işsizlik ödeneğinden yararlanamıyorlar. Günde 39 lirayla sefaletle mahkum edilmiş durumda. Zaten tam bir sefalet ücreti olan asgari ücreti yarısından bile daha az bir parayla yaşamaya çalışıyorlar. Halen çalışabilen işçilerse hem fabrikalardaki çalışma koşulları, hem de toplu taşıma araçlarında gidip gelirken virüs kapma, hastalığı kendi ailelerine de taşıma riskiyle yaşıyorlar. En küçük bir itirazda kod-29'la damgalanma korkusuyla, kırk katır kırk satır mii ikilemine sokulup teslim olmaya, boyun eğmeye zorlanıyorlar.

Pandemi bahanesiyle geliştirilen evde çalışma ise sömürüyü artırmanın yeni bir yolu oldu. Hem büro ofis giderlerinden kurtulan, hem de işgünü belirsiz sürelerle kadar uzatabilme olanaklarına kavuşan sermaye açısından tam bir balık bökere.

Velhasıl toplumdaki bütün sınıf ve katmanları etkisi altına alan pandemi, ekonomik, politik, toplumsal krizin yarattığı yıkımı daha da artırmaya devam ediyor. Kriz ve pandemi özellikle emekçi yığınlar üzerinde etkili oluyor, açlık ve sefaleti sürekli olarak nüfusun daha geniş kesimlerine yayarken, işyan ve ayaklanmaları besliyor. Vurgun, soygun ve talanda sınır tanımayan tekelci sermaye ve dinci faşist iktidar, yaşam hakkı bile elinden alınmaya çalışılan emekçi yığınların, işçilerin, işsizlerin, çiftçilerin, esnafın, öğrencilerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların giderek artan eylemlerini, işyan ve ayaklanmalarını önlemek için tutuklamalar ve ağır hapis cezalarıyla at başı giden açık terörist saldırıları, elinde bulundurduğu yazılı görsel basın eliyle yürüttüğü yoğun propaganda ve baskıları alabildiğine artırıyor. Öyle ki, HDP'den sonra şimdi de tekelci sermayenin en köklü ve en büyük partisi olan ana muhalefet partisi CHP'yi teröristlikle itham edip kriminalize etmeye çalışıyor.

Geniş kesimlerdeki açlık dayanma sınırını aşmaya başladı. Durumun vahameti karşısında herkes sosyal medyada çılgınlık atıyor. Ancak ne sermaye kesimlerinden

ne de dinci faşist iktidardan tek kelime var. Aksine, gerçeklikle ilişkisi tamamen kopan dinci faşist iktidarın tepesindeki RTE, bütün toplumla alay edeceğine 2023'te, Türkiye'nin "yerli ve milli roketiyle aya gideceğini" söylüyor.

Bütün bunlar, toplumdaki patlamanın nasıl bir potansiyele sahip olduğunu gösteriyor. Bütün koşullar, her şey tutuşmaya hazır. Bu koşullarda işçilerin, esnafın, çiftçilerin, emekçi yığınların eylemleri süreklilik kazandı. Ancak bunun kendisini patlamalarla göstermesi de kaçınılmazdı. Eninde sonunda yaşanacak olan büyük patlama ilk işaretini Boğaziçi eylemleriyle verdi. Eylem öğrencilerle sınırlı kalmadı, hızla, halkın diğer kesimleri arasında da yayıldı: Mahallelerin, işçilerin, diğer üniversitelerdeki öğrencilerin ve akademisyenlerin desteğini aldı. Süreklilik kazanan ve yaygınlaşan bu eylem de, tıpkı Gezi Ayaklanması gibi genel baskı gibi genel baskı ortami, öğrencilerin patlamasını kaçınılmaz bir duruma getirmişti, bir rektör ataması bunu ateşledi. Bugüne kadar öğrenciler, her eylemlerinde işçilerin yanına koşmuştu. Daha önceki eylemlerden farklı olarak bu defa işçiler öğrencilere sahip çıktı, onları yalnız bırakmadı.

Ezilen, sömürülen, baskı gören kesimlerin hangisinden gelirse gelsin, böyle bir eylemin, hızla diğer kesimleri de içine çekecek genel bir eyleme, ayaklanmaya dönüşmesi mümkün. Bunun bütün

koşulları fazlasıyla birikti. Komintern'in de dikkat çektiği gibi, dinci faşizmin elindeki medya tekeline dayanarak alabildiğine yoğunlaştırıldığı tek yanlı propaganda ve açık terör, faşist baskı, gelmekte olan bu kendiliğinden ayaklanmanın önüne geçmek içindir. Yalnız ne kadar açık teröre ve baskıya başvuru ne kadar yoğun propaganda yaparsa yapsın, hepsinin etkisini kaybedeceği bir doyum noktası, bir tahammül sınırı var. Bu sınır aşıldı aşılacak. Daha büyük ve yaygın patlamalar önümüzde.

Daha önce defalarca belirttiğimiz gibi, bu durum, devrimci komünistlerin görev ve sorumluluklarını daha da artırıyor. Hiçbir kendiliğinden ayaklanma devrimin zaferine varmamıştır. Bu nedenle ayaklanma kendiliğinden patlasa bile, önemli olan orada olmak, inisiyatif alıp müdahale ederek yönetip yönlendirmektir. Eğer devrimci komünist öncü bunu başaramazsa, daha önceki ayaklanmalarda olduğu gibi bu sefer de burjuva ve küçük burjuva muhalefet ayaklanmayı asıl hedefinden saptırarak devrimin zaferine varmasını engelleyerek, kendi kanallarına aktırmayı başarabileceklerdir. Eylemin sonucu devrimci komünist öncünün doğru zamanda doğru yerde olmasına, hareketi etkileyip yönlendirmeyi başarmasına bağlı olacaktır.

Kadıköy Grevi Üzerine...

Merhaba yoksul sınıf ve emek dostlarımız. 3 günlük de olsa ülke gündemine oturan Kadıköy grevi üzerine...

Değerli sınıf yoldaşlarımız, belediye işçileri serüveni 2017'de başlasa da, örgütlenme hakkımız ve sendika faaliyetimiz Nisan 2018'de başladı. Üye işlemleri ve temsilci seçimlerinin ardından şube seçimleri geldi. Hiç aklımda olmasa da, arkadaşlarımız beni tavsiye etmesi sayesinde, tüm olumsuz şartlara rağmen kabul ettim sendikada yöneticiliği.

Sınıf bilinci ve iradede sıkıntı yoktu. Yalnız tanımadığımız ve alışık olmadığımız, fabrika işçisine benzemeyen bir işçi kitlesi vardı burada. Ve 3 belediyede örgütlü olmakla beraber, bu işi daha önce hiç tanımadığımız Kartal ve Kadıköy Belediyelerinden 4 arkadaşla beraber yürütmemiz gerektiğini öğrendim. (...)

Belediyenin rant yerleri olduğunu, ahbap çavuş ilişkisinin fazlasıyla yürütüldüğünü görmeye başlamıştım. Meğer önceden, sendikaya temsilci ve şube yöneticisi olan kişiler belediye başkanlarının sözünden çıkmayan, aynı zamanda eşini, dostunu, akrabasını işe sokmak için bu işi yapıyorlarmış. Bunun için, var gücüyle kazanmak için ahlaksızca saldırıyor, belden aşağı vuruyorlar. Patronla ortak hareket ettiklerini çıplak gözle görüyorduk. Ve seçimlerde işçinin kendi iradesini seçmesi ile görev başladı.

İlk toplantımız ve ilk görevimizi daha mazbata gelmeden yaptık. Benim de fabrikadan gelen kültürümle renk kattığım komite konsey örgütlenme şekilleri ile değişti, daha doğrusu belediye işçisinin alışık olmadığı şeyleri hedefliyorduk ve toplantıda hep bir ağızdan şöyle bir karar aldık. Bizler Türkiye'de belediyeler bünyesinde 5 kişinin de taşeron olduğu tek taşeron şubeydik. Yönetim disiplini ve denetimi ile kimin ne zaafi varsa bırakacak ve bu işi 4 yıl boyunca dürüst işçi sınıfının önce kimliğine uygun olarak yürütecek

kararı almıştık.

Göreve başlar başlamaz, kendimizi Kadıköy'deki KHK'lı yani taşeron işçilerin TİS'ine (Toplu İş Sözleşmesi) adapte olmaya verdik. Bizden önceki şube yönetimi Kartal Belediyesi'ndeki TİS sürecini bitirmiş, KHK'dan kaynaklı hiçbir şey alamamış. Yalnız şube seçimlerinde rol oynamak için Kartal'da alamadığını Kadıköy'de kırmızı çizgi belirlemiş olsa da, samimi olmadığını işçiler biliyordu Kartal'dan. İşçinin sendikaya olan güveni de kalmamıştı.

Şeffaf bir şekilde yürüttüğümüz TİS sürecinde, kısa bir süre görevde olmamıza rağmen 1500 işçi ile grev kararımızı astık ve devamında Kadıköy ve Ataşehir'de sık sık şantiyeleri ziyaret ederek, işçi örgütlenmesi yaparak işçiyi greve hazırladık. Kanun Hükümünde Karamame için de fiili durum yaratarak, Kadıköy ve Ataşehir'de çalışma saatlerini 45 saatten 40 saate düşürdük. Haftalık çalışma saatlerini ve işçinin de kabul edeceği noktayı yakaladık. KHK bitiş tarihi olan 30.06.2020 tarihinde bitecek olan sözleşmeyi alınımızın ağıyla imza altına aldık.

Pandemi sürecinin de etki etmesi ile beraber, özgür sözleşme yetki başvurularımız 3 belediyede de gecikmeli de olsa 2020 Ağustos ayında geldi. Yalnız burada bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Çünkü KHK'nın bitmesi ile beraber sadece DİSK Genel İş'in 45 şubesine bağlı 100 işyerinde belediye ve ülke genelinde tüm belediyelerde sözleşme süreci başlamıştı. (...)

Biz en alttaydık, bizden altı yoktu, üstünü de tanımyorduk. İşçiyi gittik, tüm sorunları not alıp, 2018 Nisan KHK sürecinde %4'lere tabii kalıncıca yaşanan büyük kayıpları ele alıp çalışma yaptık. Öncü işçilerden ve temsilcilerden taslak komitesi kuruldu. 81 maddelik, tamamen alandaki sıkıntıları ele alan ve enflasyon karşısında eriyen maaşlara karşı insan onuruna yaraşır ücret talebi oluşturduk. Çünkü işçi artık ülke şartlarında evine eklemek

götüremiyordu.

Taslaklar patronların eline geçtiğinde direk tepki ile karşılandı. Zaten göreve geldikten sonra daha bir yılı bitirmeden Ataşehir Belediye yönetimi ile ters düştük. Kimse bizden bir şey isteyemez, ancak biz ne istersek o olur tavrı ile karşılaşıncı, belediyede kurucu başkan ve 500'e yakın ku-

ruçu işçi istifa etti. Listelerde yetki alacak orana ulaşamadılar. Ama, "ben 1 nolu şube yönetimindeki kişileri istemiyorum" diyerek DİSK Genel İş Merkezle anlaşarak bizleri olağanüstü seçime götürdüler. Karşımızda resmen delegelere baskı yaparak, beyaz listeye yani bizim listeye oy vermeme çağrısı yaptılar. (...)

Kadıköy süreci yasal anlamda Kartal ve Ataşehir'den önce başladığından, bizler evimize gitmedik, şantiyelerden kulübelere işyerlerinden çıkmadık. Daha sonra 3 belediyede grev komitemizi kurduk sağlıklı kararlar alıp uygulamak için. Biliyorduk, bizim yasal anlamda, emekten doğan gücümüzden başka, disiplinli örgütlü hareket etmekten başka yolumuz yoktu. Ekmeç kavgası için bir olaydı, biz de ona göre davranmalıydık. Bu arada Genel Merkez sık sık bizi arayıp, "gelelim görüşmeleri beraber sürdürelim, grev çare değil" diyorlardı. Ama kesinlikle bu diri işçi iradesini onların kırmasına izin vermiyorduk. Bu süreçte basın açıklamalarımız, 2 saatlik iş durdurular, halka bildiri dağıtımaları... hepsini yaptık ve 5 Şubat

2021'de işçinin tamamının katıldığı büyük bir kitle ile, grev kararımızı Kadıköy Belediye kapısına asarak ilan ettik.

Yani 6 iş günü içinde, 16 Şubat'ta greve çıkacaktık. Bu süreçte bir görüşme daha yaptık. Toplamda 81 maddenin 70'ini direnerek aslanlar gibi kabul ettirdik geriye kalan 11 madde ise genel olarak greve çıkma sebebimiz olan ekonomik ve çalışma süreleri ile ilgiliydi 15 Şubat'ta son görüşme oldu sonuç alamayınca yarın greve çıkacaktık yalnız daha önce be-

ledielerde grev olmadığı için kimse inanmıyordu. "İşçinin yarısı gelmez", "gelse de 1 günden fazla sürmez" diyorlardı. Ve olay oldu. Ciddi disiplinli ve kararlı duruşumuzu en dik şekilde başlatmıştık artık. 1. günde heyecanlı olmamızla beraber, kar yağışının yoğunluğu önümüzde engel olamıyor. İşçinin tamamı belediyenin önünde yerini almıştı. Günün akşamında genel merkezden bir uzman, iki yönetici gelip bizimle görüşmek istedi. Şubeye gittiğimizde "Grevinizi selamlıyoruz" diyerek destek verdiklerini söylediler, aynı zamanda genel başkan Remzi Çalışkan ve Taner Şanlı'nın da yolda olduğunu söylediler.

2. gün öğle saatinde basın açıklaması yaparken, Engin Sezgin o iradeyi gördü; işçinin tamamı "sonuna kadar gideceğiz" diyordu. Varillerde ateş yanyordu, kamyonetlerle odun geliyordu. Devamında Remzi Çalışkan, şube başkanımız ve sekreterimizi Dede Otel'e çağırıp, "ne istiyorsunuz, ne veriyorlar" diye sorunca, "artık greve çıktık. İşveren teklifini işçiyi götürmekle yetkilimiz biz,

kabul edilirse başımız üstüne, yok etmezlerse sonuna kadar devam edeceğiz" diyerek ayrılıyorlar. (...) Bu arada bizler hem belediye önünde, hem ara sokaklarda gün içinde ve gece ara sokaklarda görevimize sahip çıkıyorduk. Özellikle benim de içinde bulunduğum 10-20-50'şer kişilik gruplarla Büyükşehir'den gelen grev kırıcı asakları kovalıyorduk. Gece saatlerinde şube yönetimi olarak, şubeye, genel merkez yöneticileri ile görüşmeye gittik. Bizlere, belediyenin bu teklifinin bir kuruluş bile üstünde veremeyeceğini ilettiler. Aynı zamanda Kılıçdaroğlu'nun Seyit Torun ve Veli Ağbaba'ya talimat verdiğini, "bu 1 nolu şubeden kurtulun" dediğinin altını çizerek, "Genel İş'e zarar verdiğimizizi" söylediler. TİS'deki geri kalan maddelerdeki rakamlar belirli noktadaydı zaten. En son aldıkları teklif, %7.1 puan artarak %8. 20 günlük ikramiyenin yıllık 30 güne çıktığını, kadem tazminatının işçinin işe giriş tarihinden olması gerekirken 2018 itibaren daha önce 25 değil 10 kuruş olduğunu söylediler. Biz greve çıktıktan sonra bunu mümkün değil kabul etmeyeceğimizi, kaldı ki isterse 10.000 lira bile olsa işçi razı gelmeden kabul etmeyeceğimizi söyledik, "gelin siz atın imzayı" deyip tepki gösterdik. Daire başkanı da, kendilerinin imza yetkilerini kullanacağını söyledi, Çetin Çalışkan, Nevzat Karataş ve Engin Sezgin ile birlikte çıkmadan önce, 3. gün sabah gelip önce temsilciler daha sonra işçilerle durumu anlatacaklarını söylediler.

Şimdiye kadar grevimizi selamladıklarını söyleyenler, irademize el koyacaklarını söylüyorlardı. Bizler sağlıklı düşünmeliydik. Güveniyorduk kendimize ve işçiyeye. Gece 03.00'te temsilcilerin yarısı vardı, durumu anlattık. Acil çağrı yaptık Kadıköy-Kartal-Ataşehir temsilcilerine ve Denetim, Disiplin de dahil toplantı yaptık. Konunun içeriğini en ince ayrıntısına kadar paylaştık. Sinirden ağlayan arkadaşlar vardı ve hepimiz sinirliydik. Gece gündüz işçinin içinden çıkmayorduk ve 1 yıllık emeğimize ve irademize el koyacaklarını söylüyorlardı.

Ve ilk defa "örgütlü müca-

dele" cümlesinin anlamını dostla düşmana herkese göstermiştik. Aradık, akşam bizimle görüşen yöneticileri, "10 dakikaya çıkıyoruz" dediler. İşçinin kızgın olduğunu kimlerden duydular bilmiyoruz, korkudan gelemediler. İşçiyi anlatmak temsilcilere ve bize düştü. İşçi zıpkın gibiydi. O arada Büyükşehir'den işçiler, grev kırıcılar, ara sokaklara girmiş zabıta ile birlikte. Öncü ve yürekli işçilerle kendimi de katarak çıktık sokağa. Kimi esnaf, zabıtaya ve polise karşı, daha hayatında karakola düşmemiş işçiler, öfke ile ezip geçmek istiyorlardı ekmeç için. "Sen söyle, biz yapalım" diyenleri hatırladıkça parmaklarımız titriyor samimi söylüyorum. Geri belediyeye döndüğümüzde yarın saat sonra basın açıklaması yaptık. Şubeyi temsilcileri boş ver, 2.300 kişinin hakkına kimse imza atmayca cesaret edemezdi. Ki şube başkanımıza telefon geldi, "TİS imzalandı" diye.

Şube yönetimi ve toplantıda Kartal, Kadıköy, Ataşehir'den 100 temsilci ile kolumuz kanadımız kırılmıştı. Aynı zamanda işçi de kırılmıştı. Yasal anlamda grev bitmişti.

Acil temsilciler kurulu toplantısı yaparak, ne yapmak gerektiğini ortak akılla değerlendirdik. İşçiyi polislin önüne atmanın doğru olmayacağı kararı çıktı. Lakin ülkenin her yerinden görüldü, duyuldu belediye işçisi nasıl örgütleniyormuş.

"DİSK" sözcüğünün ekmeçini yiyen, aslında kanı beş para etmeyen, burjuvaziden medet uman sarı sendikacılık örneğinin en temel taşı olmayı, tüm işçi sınıfı önünde gösterdiler. Onursuzlar. İşçi sınıfı ihaneti asla unutmaz.

Sınıf yoldaşlarımız bizim temsilciye, şubeye, sendikaya ihtiyacı yok. Onurlu yaşamamızın en temel görevi, sınıfını tanıman, bilmen ve onu korumak için bedelini ödemekten korkmamandır. Tabandaki örgütlülük her şeyin üstündedir. Öncü işler komitelerle konseylere... Var olan tüm güçlükler gücümüzün eseridir. Yaşamın işçiler emekçiler, Kahrolsun işçi düşmanları!

1 Nolu Şube Yönetiminden Bir Belediye İşçisi

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 113_özel / 3 - 17 Mart 2021 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: Iskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

KADIKÖY BELEDİYESİ'NDE GREV ATEŞİ

Kadıköy Belediyesi ile DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube arasında yapılan ve 2300 işçiyi ilgilendiren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 16 Şubat günü ilk saatlerde greve gitti. İşçiler "Bu İş Yerinde Grev Var" pankartını asarak Başkanlık binası önünde grev ateşlerini yaktı.

Kadıköy Belediyesi şirketleri ve DİSK Genel İş arasında 8 aydır süren ve 2300 işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri sonuçsuz kalınca günün ilk dakikalarıyla beraber işçiler tüm işyerlerinde de grev pankartlarını asarak greve başladı.

Genel İş Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi işçiler öğle saatlerinde Kadıköy Belediyesi yönetimi ve CHP'li belediyelerde TİS görüşmelerini yürüten SODEMSEN ile yapılan TİS görüşme süreci ve greve ilişkin Kadıköy Belediyesi önünde basın açıklaması yaptılar.

Şube Başkanı Ahmet Arkan "Bizim derdimiz evimize ekmeğe götürmek, insanca yaşam ve çalışma koşullarına sahip olmak" diyerek SODEMSEN'in işçilerin ihtiyacını karşılayacak bir teklif getirmede olduğu gibi, son saatlerde yapılan görüşmede tüm belediyelerde TİS sürecini askıya aldıklarını söyledikleri aktardı.

Greve çıkan belediye işçileri Kadıköy halkının, eylemlerdeki işçilerin, emek örgütlerinin, devrimcilerin ziyaretlerinin

ve desteklerinin yanı sıra, baskı ve saldırılar da eksik olmadı. Kadıköy Belediye Başkanı Şerdil Dara Odabaşı sosyal medya hesabından "işçilere 4.927 lira teklif edildiğini fakat sendikamızın bunu kabul etmediği"ni duyurdu. Ve işçilere "maaş beğenmiyorlar" karapropagandası ve saldırıları başladı.

İşçiler oldukça soğuk ve yoğun kar yağışı altındaki ilk gününde daha akşam olmadan sosyal medyadaki paylaşımlarla sendika ve işçilere yönelik her türlü hakareti içeren saldırılara maruz kalmaya başladı. Sendika da buna karşılık işçilerin aldıkları ücret ve kendilerine sunulan teklife ilişkin bir açıklama yayınladı, saldırıların kesilmemesi üzerine işçiler bordrolarını yayınlamaya başladı... Kendilerine gelen en son teklifin 3200 lira olduğunu, işçilere verilen yol ve yemek parası eklense dahi bu ücreti almalarnın mümkün olmadığını söylediler. Ve ne kadar süredir çalışıp ne kadar maaş aldıklarını, ne kadar ücret talep edip kendilerine ne teklifle geldiğini gerçekten öğrenmek isteyenleri Kadıköy Belediyesi önündeki grev ateşi başında çay içip sohbet etmeye davet ettiler.

Grevin 2. gününde pratik olarak grev kırıncılığı başladı. Büyükşehir belediyesi bazı bölgelerde çöp toplatılmaya başlandı. Grevdeki işçiler görevli arkadaşlarını bu bölgelere yönlendirerek grev kırıncılığı en-

gellemeye çalıştı.

Kadıköy Belediyesi'nde grev 3'üncü gününde sürerken Genel İş Sendikası Genel Merkezi, belediye yönetiminden yana tavır alarak grevin sonlandırılması için TİS'i imzalayacağını açıkladı, buna karşılık işçiler tepki göstererek "Yönetim Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları attı. Şube yönetimi de işçileri bina içinde toplayarak gelişmelere dair açıklama yaptı. Genel Merkezin TİS'i imzalama yetkisinin bulunduğunu, ancak Şube yönetimi ve temsilcileri olarak işçiler tarafından kabul edilmeyen bir sözleşmenin imzalanmamasını doğru olmadığını söyleyerek "Siz verilen teklifi kabul etmediğiniz sürece bir sözleşme imzalanırsa dahi grevimiz fiili olarak devam eder" dediler.

İBB'nin grev kırıncılığı ve ekiplerine çöp toplatması, 3. günde de sürdü. Aynı gün, Sendika Genel Merkezi'nin de grev kırıncılık yaparak, işçilerin ve şube yönetiminin iradesine rağmen TİS'i imzaladığı haberi alındı.

İşçiler kendi iradelerini yok sayan bu sözleşmeyi kabul etmeyeceklerini belirterek "Bizim bu kadar aydır verdiğimiz çabayı görmezden gelemezler. Madem genel merkez bizim yerimize imzalayacaktı, o zaman en başında gelecek bizimle

müzakere edecekti. Oturdukları yerden imza atmamak işçiyi yok saymaktır. Bunu kabul edemeyiz" dediler. Öfkeli işçiler sloganlarla Başkanlık binasına yürüdüler. Burada yapılan konuşmaların ardından fiili olarak greve devam kararı alındı. Bir süre sonra Belediye Başkan Yardımcısı Fahrettin Kayhan gelerek işçilerin öfkesini bastırmaya çalışarak işçilerin imza atılan ekonomik maddeleri kabul etmesi üzerine "Belediye olarak belki 500 lira daha ekleyerek sizlere daha uygun bir noktaya getirebiliriz. Ben Şerdil Başkanla görüşüp bu konuda elimden geleni yapacağım" diyerek işçileri grevi sonlandırmaları için ikna etmeye çalıştı.

İşçilerin bazıları Kayhan'ın bu teklifine olumlu yaklaşırken bir çoğu "madem bu zammı yapabiliyordun neden sendika genel merkezinin imza atmasını bekledi şimdi gelmiş 300-500 lira pazarlığı yapıyor" diyerek tepki gösterdi.

Bu tartışmalar sırasında Kadıköy Belediyesi sosyal medya hesabından en düşük maaş 5200 olmak üzere TİS'in imzalandığını duyurdu. İşçiler buna "Biz maaşlarımıza teklif edilen zammı ekliyoruz. Yemek yol parası, geçen seneki zammı ekliyoruz. Yine de değil 5200, 4900'ü bile bulmuyor. Kimin maaşı 5200 olmuş çıkıp onu bize söylesinler" diyerek

teпки gösterdi.

Dayanışmaya gelen bir çok kişi de sendika genel merkezinin bu grev kırıncılığına tepki gösterdi; "Devrimci ismini kullanarak işçiyi satmaktır bu" diye tepki göstererek işçiler grevde oldukları sürece desteklerini sürdüreceklerini söylediler.

Genel İş Genel Merkezi'nin TİS'i imzalaması üzerine yasal olarak grev de sonlanmış oldu.

İmzalanan TİS'in içeriği şöyle:

*En düşük yevmiye 106,30-TL'den (net 76-TL), 161,14-TL'ye (net 115,20-TL) yükselmiştir.

*En düşük çıplak aylık ücret 3188-TL'den (net 2279-TL), 4834-TL'ye (net 3456-TL) yükselmiştir.

*Herkesin aldığı aylık sosyal yardımlar toplamı net 1164-TL'den net 1600-TL'ye yükselmiştir.

*İkramiyeler 10 günden 30 güne çıkarılmıştır.

*İlk defa toplu iş sözleşmesi ile günlük kıdem zammı, iş riski primi, aylık sosyal yardım, giyim yardımı, yılbaşı yardımı, yıllık izin yardımı elde edilmiş, mevcutta olan bayram yardımı, çocuk yardımı, aylık yakacak yardımı, eğitim yardımı miktarları önemli oranda artırılmıştır.

*Tüm bu kazanımlar sonucunda aylık herkese ödenen sosyal yardımlar dahil (bekar işçi) en düşük maaş net 3663-TL'den net 5275-TL'ye yükselmiştir.

*İkramiyeye dahil (bekar işçi) en düşük maaş ise net 3726-TL'den 5564-TL'ye yükselmiştir. Bu ücretlere kıdem zammı, iş riski, çocuk yardımı ve yıllık verilen sosyal yardımlar dahil değildir.

MALTEPE BELEDİYESİ GREVİ

DİSK Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 2 Nolu Şube üyesi Maltepe Belediyesi işçileri, aylardır TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 10 Şubat'ta grev kararını asarak, 23 Şubat'a kadar olumlu bir gelişme olmaması halinde greve çıkacaklarını ilan ettiler.

Maltepe Belediyesinin %5-8'i aşmayan zam konusundaki dayatması sonucunda işçiler 23 Şubat'ta günün ilk saatlerinden itibaren Maltepe Belediyesi başkanlık binası ve tüm işyerlerine "Bu İş Yerinde Grev Var" pankartını asarak greve başladı.

Grevin ilk saatlerinde de Kadıköy Belediyesi'nde yaşandığı gibi işçinin greve çıkmasını hazmedemeyen Maltepe Belediye Başkanı Ali Kılıç, "%47 oranında zam yaptık, ama sendika kabul etmedi" diye gerçek dışı açıklamalarıyla sendikayı ve işçileri hedef gösteren ilk açıklamayı ve tabii ilk grev kırıncılık girişimini de bizzat yapmış oldu. Bu açıklamanın ardından sosyal medyadan da işçilere ve sendikaya yönelik saldırılar, belediye yönetimi ve CHP'nin de katkılarıyla sürdürüldü.

Diğer yandan ilk önce Maltepe Belediyesi ve İBB işbirliğiyle daha ilk günden çöp toplama araçları harekete geçirildi. İşçiler bir yandan farklı şantiyelerde ve işyerlerinde haklı taleplerle çıktıkları grevlerini sürdürmeye çalışırken,

bir yandan da grev kırıncılarla mücadele etmeye başladı. Çöp araçlarını sahaya çıkaran Maltepe Belediyesi ve İBB nihayetinde birer şirket olarak çalışıyor. Yaptıkları kamu hizmetlerini, sosyal bir sorumluluk olarak değil kar ettikleri bir iş olarak yapıyorlar. Bu koşulda grev kırıncılık yapmaları, eşyanın doğasına uygun.

Grev kırıncılar elbette ki, Maltepe Belediyesi ve İBB'den ibaret değil. Onlara her daim "sosyal demokrat", "emekçiden yana" olduğunu avaz avaz bağırarak CHP de canı gönülden ve büyük bir şevkle eşlik etti. Maltepe'deki CHP'li muhtarlar emniyete "çöpler toplanmıyor, işçilerin görevini yapmaları için gerekli işlemler uygulanmıyor" diye şikayet dilekçeleri vermekten, cadde ve sokakları dolaşarak grev kırıncıları engellemeye çalışan işyeri temsilcilerini şikayet edip emniyete ifade

verdimekten, sosyal medyada işçilere ve sendikaya saldıran ve onları hedef haline getiren açıklamalara kadar her yolu denediler. Mahalle sakinlerine işçileri ve sendikayı hedef gösterdi. Bu kadarla da yetinmedi CHP, o "emekçiden yana" maskesi altındaki işçi düşmanı yüzünü bizzat mahalle mahalle sokak sergilemekten geri durmadı. Maltepe'nin CHP'li 'abla'ları, 'abi'leri ne kadar "çevre dostu", "emekçiden yana", "halkçı" olduklarını ispatlayabilmek fırsatını sonuna dek kullanarak sosyal medyadan yayımlayarak çöp toplamaya başladı. Öyle ya başkanın verdiği %47 zammı beğenmeyip nankörlük eden işçiler çöpleri toplamıyorsa, CHP bunu reklam için seve seve kullanır. Ve tabii ki, aslında grev kırıncılık yaptığını ilan etmekte hiçbir sakınca görmez...

Diğer yandan emniyet teşkilatı da

boş durmadı tabii ki, grevin ilk anından beri "sosyal mesafe" hatırlatmasından, kıstlama saatlerine, alan dışına bir araya gelmeye uyarılarına devam etti, şikayetleri fırsat bilip "müdahale" tehditleri savurdu, haklarında şikayet olduğu gerekçesiyle ifadeye çağırıldı.

Maltepe Belediyesi işçilerinin örgütlü olduğu Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 2 Nolu Şube yönetimi ise bu süreçte işçileri ve sendikayı hedef alan açıklamalara karşı basın açıklamaları gerçekleştirdi, sosyal medya hesaplarından açıklamalarda bulundu. Sendika işçilerin haklı taleplerle greve çıktıklarını dile getirirken, başta belediye başkanı olmak üzere dört bir yandan grev kırıncı girişimlere rağmen Maltepe halkının da bir çok iş kolundan işçilerin, kamuoyunun desteğini aldıklarını ve bu dayanışmanın kendilerine ve greve güç verdiğini söyledi.

Maltepe Belediyesi işçileri, sadece grev alanlarında değildi. Maltepe halkına neden greve çıkmak zorunda kaldıklarını

anlatmak üzere bildiriler dağıttı, mahallelerde, pazarda halka çöplerinin neden toplanmadığını anlattı.

Maltepe Belediyesi yönetimi, İBB ve CHP'nin grev kırıncı işbirliğine rağmen, Maltepe halkı kendilerine hizmet veren işçileri yalnız bırakmadı. Çorbasıyla, böreğiyle kekiyle, yemeğiyle geceli gündüzlü grev alanlarını ziyaret ederek Maltepe Belediyesi işçilerinin yanındaydı.

Sadece grev alanlarında değil, işçilerin haklı taleplerinin farkında olan Maltepeliler kimi zaman sokaklarda İBB'nin grev kırıncılarına da tepki göstererek Maltepe Belediyesi işçilerine desteklerini gösterdi.

Grevin 5'inci gününde Küçükyalı'da 100 kişilik kalabalık bir grup grevdeki işçilere saldırdı. İşçiler bu saldırının kim tarafından yaptırıldığını araştırdıklarını ve saldırganları da onları yönlendirenleri de tek tek teşhir edeceklerini duyurdular.